

NAŠA LUČ

junij, julij, avgust 2002, letnik 51, številka 6

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

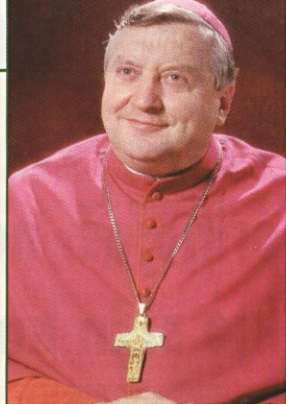

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

436676

Če ne veš, od kod prihajaš,
ne veš niti, kje si in kam greš 2

Binkoštno
pogumno na pot 6

Na trdnih tleh 7

Župnijsko žegnanje 8

Romanje v Lurd 9

Dvosmerno sodelovanje 10

Za zaščito družine
in nedeljski počitek 11

Prisluhnimo domovini 12

Slovenija
Moja dežela 14

Iz življenja
naših župnij 16

Slovinci
po svetu 34

Poštar
Vinko 38

Lučkin
kotiček 41

Malo
za šalo 42

Pričujoča številka Naše luči je trojna in upam, da bo trojni tudi njen odsev.

Morda boste to prijazno revijo vzeli s seboj na dopust, jo pokazali svojim prijateljem in sorodnikom. Poročila iz različnih slovenskih misij in naslovi, ki jih najdemo na zadnji strani, predstavljajo veliko pestrost pastoralnih prizadevanj Cerkve, od Göteborga do Rima, od Pariza do Gornjega Senika na Madžarskem. Čeprav se se razmere v zadnjih letih spremenile in je integracija naredila svoje, vendarle še lahko občudujemo trdoživost slovenskih skupnosti, ki ohranjajo dragoceno versko in kulturno dediščino svojih prednikov.

Še vedno velja papeževa spodbuda ob obisku Slovenije l. 1996. Takrat je poudaril, naj bomo ponosni na svoje starodavne in zdrave korenine, pa tudi na svoje prednike, ki so za ceno velikih žrtev ohranjali največje vrednote vere, upanja in ljubezni. Vendar, danes smo na vrsti mi. Ni dovolj, da samo posredujemo novim rodovom tisto, kar smo prejeli. Potrebno je svojo vero in narodno zavest utrditi in na novo ovrednotiti, saj bo samo na ta način sporočilna tudi za druge.

Ko obiskujem rojake po širnem svetu, vedno bolj jasno vidim: kjer se pogloblja vera, tam se ohranjata tudi kultura in materna beseda. Zato ima povezanost s slovenskimi misijami izreden pomen. V zadnjem času vedno bolj čutimo potrebo po spoznavanju slovenskih skupnosti drugod po svetu, pa tudi rojakov v zamejstvu in v matični domovini. Rubrika Slovinci po svetu prinaša zanimivosti iz neevropskih dežel. Bolj ko se večajo naši problemi, bolj potrebujemo drug drugega. Poleg rednega srečevanja v krogu svojih skupnosti se radi udeležite tudi drugih potovanj in romanj. Ena najodmevnejših prireditev je romanje treh Slovenij na Svete Višarje, 4. avgusta. Ker pričakujemo tudi udeležence iz Argentine in Kanade, bomo lahko še bolj razširili svoja poznanstva, pa tudi možno sodelovanje v prihodnosti. Naj spomnim na Tabor Slovenije v svetu, ki ga izseljensko društvo z istim imenom pripravlja 8. junija letos v Sentvidu nad Ljubljano.

V naslednjem pastoralnem letu bo prišlo tudi do nekaterih osebnih sprememb v posameznih misijah. Iz Švice odhaja dolgoletni izseljeniški duhovnik p. Robert Podgoršek, kapucin, ki se mu v imenu rojakov iz Švice in Lihtenštajna iskreno zahvaljujem. Na njegovo mesto bo prišel mag. David Taljat, dosedanji dušni pastir za Slovence v južni Franciji (Nica) in Milanu. Te postojanke bodo oskrbovali duhovniki iz Gorice (Italija) in Kopra. V sami Nici pa bo za Slovence skrbel tudi hrvaški duhovnik Stjepan Čukman, ki je bil že doslej zelo povezan s slovensko skupnostjo. Podobno je že urejeno v San Franciscu in v Winnipegu v Kanadi. Upamo, da bomo vrzel po smrti Joška Bucika v Augsburgu lahko zapolnili z novo močjo iz Slovenije.

Ob tej priložnosti bi se rad spomnil posebej tistih bralcev Naše luči, ki so priklenjeni na dom ali celo na bolniško posteljo. V duhu ostanimo povezani v skupnem prizadevanju za vse dobro in lepo. Pozdravljeni!

Alojz Uran, pomožni škof,
odgovoren za Slovence po svetu

Prva str. ovitka: B. Rusja: Koper
Druga str. ovitka: P. Pokorn: Stara Loka
Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Sentvid pri Planini
Četrta str. ovitka: Arhiv Rafaelove družbe

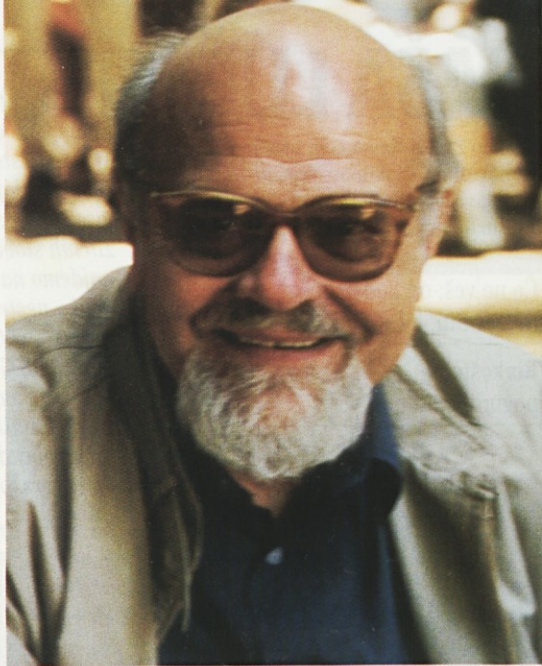
Če ne veš, od kod prihajaš, ne veš niti, kje si in kam greš

Marko Dvořak: Ob izidu knjige Kako naj svetim, če ni luči v meni?

Zdelo bi se, a le na prvi pogled, da dr. Marka Dvořaka v krogu bralcev Naše luči ni potrebno posebej predstavljati. In vendar prav izid njegove zadnje knjige "Kako naj svetim, če ni luči v meni?" dokazuje, da ni tako. Ne poznamo ga dovolj. Vsaj dokler ne preberemo zanimive knjige, ki jo želimo v pogovoru meseca predstaviti. Pisatelj, literarni zgodovinar, vsestranski kulturni delavec, pedagog, pastoralni in socialni delavec v Ulmu in Ravensburgu. Še zlasti po smrti augsburškega župnika Joška Bucika je njegovo pastoralno in socialno delo na Ulmskem izredno dragoceno in cenjeno. Vse to je Marko Dvořak. S spretnostjo literata in s toplino slovenskega srca nam govori o tem, da se moraš zavedati, od kod prihajaš, da sploh veš, kje si in kam si namenjen.

V knjigi, o kateri se bova pogovarjala, se mi zdi, da so lepo in jasno nakazana vodila tvojega življenja: humanost, pokončnost, prozornost, delavnost. Čeprav v težkih bivanjskih pogojih si tem smernicam vedno sledil. Kaj bi še povedal o sebi nekomu, ki te ne pozna?

Najprej bi tistemu človeku prisluhnil, se zanj odprl. Nato pa bi ga obzirno pospremil na pot, ki pelje v "moje domovanje". Spotoma bi najbrž naletela na marsikaj njemu nerazumljivega. Ob nekakšni čudni popustljivosti, nenavadni tolerantnosti, čudaški nemaščevalnosti, nezavistnosti in vdani ljubeznivosti bi mu skušal pojasniti, da vse to ni znamenje omahljivosti in šibkosti, temveč izraz globokega spoštovanja do slehernega človeka, pa naj bo na videz še tako krut. Ob "neracionalni", trmasti vztrajnosti bi mu skušal pojasniti, da to ni butast življenjski konservativizem, marveč čisto navadna zvestoba: najprej sebi in svoji vésti, nato svoji preteklosti in njenim koreninam, nato ljudem, ki kakorkoli računajo z menoj, in končno Bogu, ki me je takega, kakršen sem, ustvaril

ter mi namenil - kakor vsakomur - edinstveno vlogo pri soustvarjanju Njegovega kraljestva na zemlji. Ob zapravljivem, navidezno brezplodnem razdajanju časa in moči na vse strani bi mu skušal pojasniti, da to pač ni "življenje brez koncepta in kompasa", temveč kratko malo trud za dobrohotnost in dobrotelost, ki jo kristjani imenujemo ljubezen do bližnjega.

V prvem poglavju knjige obravnavaš dvoednost sreče in dobrote. Dober si lahko samo, če si srečen, pišeš. Srečen pa si le, če si dober. Zdi se mi, da je tvoja posrečena projekcija v križarsko gibanje. Ta načela so bila tudi vodilo predvojnega mladinskega gibanja, ki ga imenujemo slovensko križarsko gibanje. Ne gre za "križarje", za križarsko vojno, ki jo z negativnim predznakom poznamo iz zgodovine srednjega veka. Gre za napredno, humanistično in kulturno civilizacijsko gibanje od začetka dvajsetih do sredine štiridesetih let prejšnjega, dvajsetega stoletja. Ga lahko na kratko opredeliš in predstaviš?

Slovensko križarstvo - ime mu je dala revija njegovih članov in somišljenikov Križ na gori (po istoimenskem Cankarjevem romanu), pozneje Križ - je bilo kulturno (ter s tem tudi in morda predvsem versko, liturgično itd.), socialno (ter s tem v nekem smislu tudi politično) in osebno (ter s tem vsekakor družbeno, bolj občestveno) gibanje od začetka dvajsetih let dvajsetega stoletja pa vse do druge svetovne vojne. V času, ki je bil že usmerjen na pot zmagovitega brezobzirnega življenjskega materializma - na pot, po kateri se tako

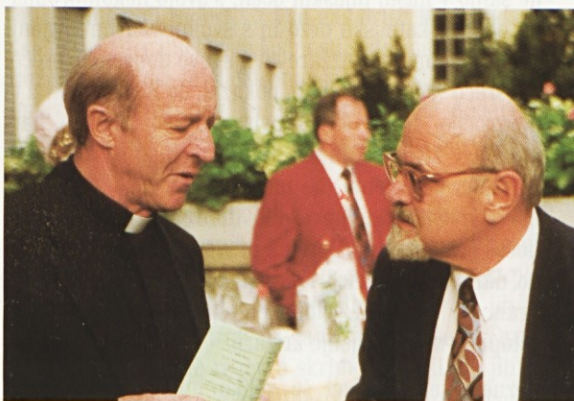

objestno giblje tudi naša doba; v času, ko grozote prve svetovne vojne z vsemi strašnimi posledicami še niso bile izzvenele in ko se je - sprva kakor v zli slutnji, pozneje pa zmeraj jasneje - že napovedovala nova svetovna katastrofa kot posledica prav tega barbarskega materializma, ki ga skupaj s križarji tudi sam imenujem z njegovim najbolj običajnim imenom: kapitalizem; v času, ko je človek rapidno izgubljal smisel za duhovnost in se je oprijemal vseh mogočih varljivih nadomestkov zanj, ko je izgubljal smisel za sočloveka in se je usmerjal zmeraj bolj le še v svet neposrednega materialnega profita, ko je izgubljal smisel za svojo in bližnjikovo celostno osebnost ter jo je pričrnil pri sebi in v teorijah "ekonomistično" reducirati samo še na delovno silo in porabo, ko je izgubljal smisel za občestvo kot vsoto samoniklih in enkratnih osebnosti, od družine in prijateljstva do naroda in solidarnostne človeške enotnosti, in smisel za njegovo globinsko notranjo povezanost ter se je vse bolj naslanjal zgolj še na družbo kot zmnožek in na organizacijo kot zunanjo disciplino; v času, ki je zmeraj manj veroval in zmeraj več verjel, ki se je prenehal čuditi in je nehal občudovati, ki se je vse bolj zapiral pred skrivnostjo v svoj svet scientistične shematičnosti, ki je upošteval doma la samo še tisto, kar je bilo fizično izmerljivo in stehlljivo, vse drugo pa je odklanjal kot "romantiko" (kakor da je romantika kaj grdega in slabega!), kot "iracionalizem" (kakor da je iracionalizem kaj manj realen od racionalizma!), kot "utopijo" (kakor da je utopija kaj salamensko škodljivega in kakor da ni naravni izraz hrepenenja in teženja po popolnosti, ki je hvala Bogu - zmeraj drugačna od trenutne ter vsakršne realnosti in je zato pravzaprav edina moč, ki poganja slehernega človeka in vse človeštvo, da iz svojega izgnanstva hrepenita, težita in zorita nazaj - in s tem naprej - v bližino Tistega, ki je njun Stvarnik, njun Oče in njun edini pravi - pa četudi do skrajnosti obzirni, diskretni, za marsikoga povsem neopazni - Nosilec); v času, ki je bil "bolan na duši in na telesu" (in je bil v tem na las podoben našemu času), v tem času je pomenilo križarstvo upor zlo-hòtnosti, zlo-činstvu in konformnosti z njima, upor materializmu navzven in navznoter (v družbi in v slehernem posamezniku, v ideologiji in v življenjski praksi), upor idejno ter s tem moralno prazni discipliniranosti ter brezdušnemu in brezsrčnemu birokratskemu formalizmu. - - V prvem obdobju je bilo križarstvo, ki je bilo del celotnega mladinskega katoliškega, krščanskega - pa tudi ne izrecno krščanskega, čeprav življenjskonnazorsko domala povsem identičnega - vrenja v tistem

času, na Slovenskem in po prebujeni Evropi, za zunanje opazovalce še nekako preveč "potopljeno" vase, v globine subjektivnega zorenja, in zato od zunaj tudi očitki v tem smislu. Križarji pa so se branili, češ da je treba "priti na čisto" najprej pri sebi, preden se lahko lotiš "preoblikovanja" navzven. O tem govori stavek iz polemične objave Pina Mlakarja, enega vodilnih križarjev, v reviji Križ na gori leta 1924: "... kako naj svetim, če ni luči v meni?" Ta stavek sem privzel kot naslov za knjigo, o kateri se pogovarjava. Pozneje, po notranji dozoritvi, je bilo križarstvo kajpada tudi navzven vsaj tako "aktivno" kot katera koli druga naša skupina v tedanjem času, čeprav seveda resda nikoli ni pristalo na ravnini discipliniranega dnevnopolitičnega organizacijskega aktivizma.

To pa je tudi tisto, s čimer si načel tole vprašanje, z dvoedinostjo sreče-in-dobrote. Križarjem je šlo namreč za globlji preustroj človeka in njegovega življenja, vzrok in gonilo vsega družbenega (občestvenega) so videli v slehernikovi samostojni, resnični, osebno doživeti prepričanosti, ta prepričanost, ki je stvar osebne vesti in njene harmonične pomiritve, pa je pravzaprav že sreča, tista notranja sreča, ki je pogoj za iskreno, osebno angažirano, vendar do "prejemnika" obzirno "dozirano" aktivnost, ki jo lahko imenujemo tudi dobrota. Samo zares dober človek pa je lahko tudi v resnici srečen, vse drugo je (samo)prevara.

Križarsko gibanje je bilo po zgledu francoskega in nemškega personalizma nekakšen idealizem. Ideal na tem svetu ne bo nikoli dosegljiv. Toda ideal je kljub temu pomemben, predvsem, ker je vreden celega človeka. Človeštvu sveti ideal človeka. Ugasniti ta ideal pomeni ugasniti duha v človeku in človeštvu. V tem smislu je mladinsko križarsko

Marko je vrsto let aktivno sodeloval s pokojnim župnikom Joškom Bucikom.

gibanje zagotovo odigralo pomembno vlogo za razvoj slovenske zavesti. Kaj meniš? V tvoji knjigi je zanimivo prepletanje usode tega mladinskega gibanja in usode tvojega življenja. Verjetno ni naključno, da si si izbral prav to temo in jo analiziral v svoji monografiji. Se motim?

Ne, ne motiš se, res sem si izbral to temo za svojo diplomsko nalogo na ljubljanski slavistiki prav zato, ker sem čutil v sebi globoko sorodnost s križarstvom. In ker se mi je zdelo, da ima križarstvo, ki je bilo takrat skupaj z vsem, kar ni bilo dialektično-materialistično "napredno", odrinjeno v zamačanje, mojemu času povedati veliko nujno potrebnega. In ker sem se s to temo hoté, mladostniško provokativno uprl duhomornemu terorju svoje takratne na vso moč tubodne "stvarnosti".

Ampak čisto na začetku, v petem gimnazijskem razredu, se je v mojem življenju pojavil moj profesor slovenščine France Vodnik.

V tistem času je bilo oficialno prekleto vse, kar je bilo krščansko - odkrito krščansko, da se razumemo. Sam pa na zunaj nikoli nisem ne znal ne maral biti drugačen, kakor sem v resnici bil; zato sem moral potem kajpada iz dneva v dan prenašati marsikaj hudega in za mojo vidno usodo, še bolj pa za mojo občutljivo dušo nenavadno žaljivega in bolečega. "Sam si kriv, zakaj si pa tak!" so mi govorili mnogi, jaz pa sem bil globoko v sebi prepričan, da nisem sam prav nič kriv, ko sem tak, kakršen sem, in da so krivi le tisti, ki nas žalijo, diskriminirajo in preganjajo samo zato, ker se jim ne izidemo v njihov predal in trenutni račun. Vse skupaj me je neznansko škodljivo in uničujoče bolelo, dokler mi ni profesor France Vodnik, velika avtoriteta ne samo v naših dijaških očeh, s svojo nekompromisno odkrito katoliško držo in s svojim vedrim življenjskim zgledom, ki je izžareval njegovo dobroto in srečo, dá, srečo vsemu navkljub, pokazal, da bolečina, ki ti jo povzročijo drugi, še ni ovira za tvoje lastno harmonično življenje in da tudi trpljenje, ki te nujno spremlja v življenju, ne more uničiti tvoje sreče in z njo v dvoedinosti povezane dobrote, če le znaš in hočeš prav uzreti in sprejeti pravo - božjo in s tem edino naravno - lestvico vrednot. Tako so po profesorju Francetu Vodniku, globokem kristjanu in križarju, vstopili v moje življenje križarji.

Pozneje sem doživel še veliko hudega in težkega, bolečega in žaljivega - vse do danes, in prav nič ne kaže, da je tega zdaj že konec. Tu pa tam se kdo celo

začudi, češ le kako da me ni smola, ki se me ves čas drži na zunaj, že dokončno zleplila v nerazpoznavnost. Sam pa sem kljub bolečini, kljub žalosti, kljub trpljenju, kljub odrinjenosti in pozabljenosti "nekje daleč zadaj ob poti histeričnega človeškega blaznenja" (kakor pravim v neki svoji pesmi) globoko v sebi vendarle srečen. In iz te svoje sreče, ki zna biti tudi žalostna (nikakor ne užaljena) in ki zna (po)trpeti, iz te svoje odrinjenosti in pozabljenosti, ki pa nikoli ni osamljena, govorim svojemu času o svojih (in križarskih - kar je pravzaprav isto) izkušnjah:

"... človek se nikoli ne zбога s tem, kar je in kakršen je. Bistvo človeškosti je ustvarjalna volja, ki nad njenimi odločitvami ves čas bedi moralna odgovornost z vestjó; človeku in človeštvu vso pot sveti ideal Človeka in Človeštva - če bi ta ideal kdaj ugasnil, bi človek in človeštvo obstala in umrla v tistem hipu. Ubiti človeku vest, vzeti mu ustvarjalno voljo, ugasniti mu ideal bi pomenilo toliko, kot če bi mu ugasnili duhá, mu vzeli smisel življenja in ga kot človeka ubili. - Križarski človek in križarsko občestvo sta bila prav tako svetla vzora kot pri vseh poštenih in pozitivnih ljudeh vseh časov, le da so ju morali križarji zaradi hrupa, ki je vladal ob njihovem času, izgovarjati nekoliko glasneje; tudi danes bi ju morali kričati."

Mladinskemu gibanju v Nemčiji, t. i. Jugendbewegung, je dal pečat znani mislec in teolog Romano Guardini. Katera so imena, ki so dala pečat slovenskemu katoliškemu mladinskemu gibanju?

Po odgovor na tole vprašanje bi šel lahko kar v imensko kazalo svoje knjige, pa njegova snov še ne bi bila izčrpana. Gre namreč za to, da je bilo križarsko mladinstvo kot gibanje koncipirano izrazito občestveno, ne organizacijsko. Organizacija pozna bolj ali manj smotrno strukturo z vodstvom in članstvom, občestvo pa je plural (bolje: integral) vseh posameznikov (bolje: samostojnih osebnosti), ki se same in kolikor se same in kakor se same in dokler se same čutijo povezane vanj. Zato bi pri križarjih težko govorili o vodilnih faktorjih med njimi: vsak od njih je bil ob določenem času in v določenem smislu in v določeni meri in v določeni smeri "odgovoren" za podobo tega gibanja, ki je bilo dovolj dinamično (kot pač gibanje), da se ni nikoli, dokler je avtentično obstajalo, oprlo le na "izbor prevladujočih". Seveda pa si kot (literarni) zgodovinar ne morem kaj, da ne bi vendarle poudaril nekaj imen: Anton in France Vodnik, Jakob Šolar, Edvard Kocbek, Tine Debeljak, Franjo Čibej, Vilko Fajdiga, Miran Jarc, Stanko Gogala, Tone

Trstenjak, Božo Vodušek, Drago Ulaga, Pino Mlakar itd. Ampak hkrati se zavedam, da je to, kar s tem počenjam, vendarle greh zoper resnico.

Prvi mentor tvojega dela, ki je imelo iziti že veliko prej, je bil znani slovenski psiholog, antropolog in duhovnik Anton Trstenjak. Kako se ga spominjaš?

Ne, prvi mentor mojega dela ni bil Tone Trstenjak, marveč profesor France Vodnik. Ta me je potem predstavil svojim "so-pokretašem", ki so me vsak posebej sprejeli v svoj krog. Nikoli ne bom mogel biti dovolj hvaležen za veliko čast in dragoceno srečo, da sem se lahko kadarkoli gibal v družbi teh čudovitih, med seboj tako zelo različnih in vendar harmonično dopolnjujočih se osebnosti, ki so me nekako samoumevno sprejele medse kot najmlajšega med njimi. Naši odnosi so bili vseskozi prijateljsko spoštljivi, odkriti in prisrčni. In tako je še danes med nami, pa čeprav so - razen Pina Mlakarja (in mene) - že vsi tam, "kamor nemirno hrepeni naše srce, dokler se ne spočije v Njem". Kolikokrat sem se v življenju ob čemerkoli globoko v sebi obrnil na enega ali drugega od teh svojih "mentorskih" prijateljev, češ "No, kaj praviš na to?" ali pa "Bi vi, gospod profesor, tudi tako storili?" In se obračam nanje še kar naprej.

Profesor Tone Trstenjak, po katerem sprašuješ, pa je bil poleg svojega splošnega prijateljskega mentorstva - kot duhovnik, kot psiholog, antropolog in kot človek - zame in za mojo ženo še prav posebno pomemben tudi zato, ker naju je poročil (13. septembra leta 1969 na Rožniku); do svojega odhoda se je čutil "odgovornega" za najin zakon in za našo družino, in kadar koli je pri nama ali pri nas kje kaj "zaškripalo", je bil kot duhovnik, psiholog in prijatelj vedno pri roki z modrim nasvetom ali tudi ljubeznivim ukorom (če je bilo potrebno).

Dr. Marko Dvořak na predstavitvi svoje knjige v prostorih SSK v Ljubljani

Zanimivost tvojega dela je, da sta v njem harmonično zlitii dve obdobji: sedemdeseta leta, preživeta v Sloveniji (diplomsko nalogo si pisal od 1965 do 1967), in leta prehoda iz nedemokratskega v demokratično obdobje Slovenije pred nekaj več kot desetimi leti. Zadnjič si pisal v tujini. Kako se ti dve dobi povezujeta najprej s tvojim življenjem in potem s temo, ki jo v knjigi obravnaváš?

Zahvaljujem se ti za izraz "harmonično zlitii". Saj si med redkimi, ki so bili sposobni uzreti to harmonično zlitost. Razlog zanjo - eden od vsaj dveh razlogov - je v tem, da se kljub vsem različnim zgodovinskim dobam in razmeram, ki sem jih doživljal in jih - hvala Bogu - še kar doživljam, nikoli nisem bistveno spreminjal - in to se zdi celo meni samemu kar dobro. Drugi razlog, ki je slab, pa je v tem, da se ostrine časov, ki so se mi zajedle v srce in v dušo že, ko sem se prvič zavedel, ter povzročile mojo takratno miselno, delovno, publicistično reakcijo, kljub še takemu trudu mnogih plemenitih ljudi, trudu, v katerem je kot kamenček v mozaiku vsebovan tudi moj delež, niso skrhale prav do danes in se slej ko prej z enako, če ne naraščajočo močjo zajedajo v naša srca in v naše duše; zato je potem seveda tudi moja-naša reakcija nujno v nekakšni harmoniji s tisto iz začetka. Siziſovo početje potemtakem? Pa četudi!

"Človek se nikoli ne sme podrediti zgodovini, ne sme pasivno slediti njenim zakonom, ne sme je slepo ubogati. ... zgodovina ni le zbirka 'zgodovinskih' dejanj, temveč vsota vsega človekovega početja ... vsak človek je ustvarjalec zgodovine, vsak človek nosi vso osebno odgovornost za njeno podobo. ... Vse nas druži ista zunanja usoda ... . Na ladji smo, ki ji ne poznamo krmarja in ki ne vemo, kam jo ženejo nepoznani tokovi. Toda na tej ladji nas je mnogo in vsakdo je vsakomur lahko muka ali radost. ... Vse nas druži ista usoda in vse nas razdružujejo iste lastnosti. Kdor pa je le enkrat doživel to dvojno in nasprotujočo si istost, kdor se je enkrat samkrat nag in gol, brez vseh dodatkov, pogledal in spregledal, tega ne bo občutek povezanosti vseh ljudi nikoli zapustil."

Spoštovani in dragi prijatelj gospod dr. Zvone, zastavil si mi petnajst pozornih in obzirnih, zanimivih in inteligentnih vprašanj ter mi s tem podaril petnajst plemenitih orehov, hvala! V moji šibkosti se mi jih je, oprostí, posrečilo streti in zaužiti samo šest. Druge bom kot dragoceno rezervo skrbno shranil, da jih ob prvi priložnosti streva in zamesiva v potico skupaj.

Pogovarjal se je Zvone Štrubelj

Binkoštno pogumno na pot

Za nami je slovesna razglasitev sklepnega dokumenta plenarnega zbora Cerkev na Slovenskem. Občutena in množična slovesnost je bila v soboto pred binkoštnim praznikom, 18. maja, na Brezjah. Kot smo zapisali v prejšnjem razmišljanju, je šlo za pravi "binkoštni dogodek" v Cerkvi na Slovenskem. Tako kot je prva Cerkev po binkoštih morala oditi na naporno pot oznanjevanja, se sedaj slovenska Cerkev odpravlja novim obzorjem naproti.

Prejšnji tajnik plenarnega zbora in sedanji predsednik Odbora za izvajanje plenarnega zbora prof. Ivan Štuhec je v Družini (14. april 2002) v pogovoru o tem pomembnem dogodku dejal: "V Cerkvi navadno ni velike hitrosti. Zato sem glede tega tudi realist. Dejstvo pa je, da se vedno več župnij oblikuje tako, kot je želja koncila in plenarnega zbora. Prepričan sem, da bodo dobri zgledi potegnili, če ne zaradi drugega, zaradi določene konkurence, na podlagi ljudskih ugotovitev: pri nas pa je tako, kako pa je pri vas? Za vsako stvar smo ljudje ključ do rešitev. Mi smo ovira ali motor. Na preizkušnji smo vsi pastoralni delavci v vseh treh škofijah, predvsem prvi med soodgovornimi: na škofijski ravni škofje, na dekanijski dekani, na župnijski pa župniki."

Spontano bi mi, ki živimo v zdomstvu ali v zamejstvu, dodali, da želimo malo barve temu novemu mozaiku slovenske Cerkve dodati tudi mi, če ne direktno, pa vsaj s pozornim spremljanjem dogajanja, morda s svojimi izkušnjami, s kakšnim drobnim nasvetom, s kakšno novo idejo, ki jo v širnem katoliškem svetu, kjer živimo, ne manjka. Prejšnji prispevek, ki je bil posvečen pričakovanju slovesnosti na Brezjah, sem sklenil z nekakšno vizijo v naslednjih besedah: "Vsem, ki se bodo na Brezjah udeležili slovesnosti, zaželimo pripravljenost iti na pot, v novo tisočletje, z odprtostjo duha in s pripravljenimi srci za ustvarjanje nove podobe slovenske Cerkve. Mladostna naj bo, pogumna

in drzna, pripravljena za vzpone v triglavske višine, široka in prostrana kot je morje, ki se s svojo oceansko širino dotika Slovenije, mehka in razgibana kot v številnih gričih in dolinah Dolenjska, zelena in veselo prekipevajoča kot Štajerska ... Vsem trem slovenskim škofijam se ob tem binkoštnem prazniku pridružujemo tudi Slovenci v zamejstvu in po svetu, ki s ponosom zremo na matično domovino in jo imamo radi kot najlepši in najdražji košček sveta."

V drugem poglavju slovesno razglašenega dokumenta plenarnega zbora Cerkev na Slovenskem je v 45. številki zapisan "vrtoglavi" program: nakazana so pereča področja osebnega, družbenega in verskega življenja ljudi ob vstopu v tretje tisočletje. Cerkev je v službi človekovega življenja in se vedno znova odloča za človeka. Tekst tega odstavka je kakor razgrnjen zemljevid novih izzivov za oznanjevanje Kristusove blagovesti v vesoljni Cerkvi, pa tudi pri nas, v Sloveniji:

"Cerkev je zakrament, občestvo, ki posluša in oznanja Božjo besedo, obhaja evharistijo, moli za ves svet in služi ubogim (Rim 12,7; Mr 10,21; Mt 5,42; 10,8; Ef 4,28; KKK 2446; CS 42,69; C 1). Služenje ubogim mora postati razpoznavno iz njenega apostolskega delovanja, ki vsebuje tudi karitativno in socialno razsežnost. Poseben izziv za krščansko skupnost so danes mladi v odraščanju, zasvojenosti vseh vrst, duhovno zapeljani in izkoriščani, matere samohranilke, ločeni, ločeni in vnovič poročeni, ovdoveli, zakonci v stiski, osamljeni in trpinčeni, brezposelni, zlorabljeni ženske in prostitutke ter zlorabljeni otroci, begunci in priseljenci zaradi ekonomskih in političnih razmer ter drugi v podobnih okoliščinah. Z veliko mero potrpežljivosti in razumevanja Cerkev vodi življenjski pogovor z osebami na robu in iskalci ter jim prihaja naproti s konkretno, njim prilagojeno obliko pomoči. Cerkev želi izbirati življenje s tem, da je blizu ljudem v življenjskih okoliščinah, ki so v marsičem drugačne, kot so bile pred desetimi in več leti. Novo nastajajoče stiske ljudi je dolžna z vso občutljivostjo zaznavati in prepoznati (prim. M 12)."

Kaj sploh reči ob tem drznem programu nove evangelizacije? Srečno in binkoštno pogumno na pot! Na pot, ki kot vsak zahteven projekt ni lahka. Le veliko zaupanje v moč Svetega Duha in notranja preobrazba vseh udov Cerkve bosta zmogli uresničiti vsaj delček programa, ki je zastavljen.

Zvone Štrubelj

Na trdnih tleh

Po končanem zadnjem večernem predavanju na fakulteti sem se vračal domov. V glavi so mi še odmevale besede profesorja, ki nas je zadnji dve uri vodil skozi svet filozofije.

Razlagal nam je nauk filozofa Heideggerja o tem, da je človek v resnici lastna preteklost in lastna prihodnost. Vsak trenutek, še preden se ga zavem, je že preteklost, kar pa je pred menoj, se še ni zgodilo. V sedanjosti sem samo bitje, ki JE, ki OBSTAJA.

To vznemirljivo razmišljanje me je spremljalo tudi iz predavalnice na cesto. Za trenutek sem zaustavil korak pred prehodom za pešce, ker mi je to zapovedovala rdeča luč na semaforju. Zatopljen v iskanje odgovora, kaj sem in kaj nisem, sem komaj opazil, da se mi je z opotekajočimi koraki približala neka žena. Plašno me je nagovorila: "Gospod, prosim, če mi pomagate prečkati cesto. Muči me vrtoglavica."

Zavedel sem se svoje zmedenosti. Pomislil sem: "Pomoči me prosi žena, ki je v tem trenutku prav tako neboljena kot jaz, čeprav zaradi drugačnih razlogov. Kakšno naključje!" Seveda sem takoj izstopil iz filozofskega sveta, jo prijel za roko in ji pomagal čez cesto.

Toda v resnici je žena pomagala meni, ne le jaz njej. Spomnila me je, da moja naloga ni le razmišljati o življenju, ampak ga tudi živeti, predvsem z mislijo in srcem za ljudi okrog sebe.

Razumem, kaj pomeni BITI. Dogodki mojega izkustva z vso gotovostjo izginjajo v preteklost. Toda njihova vsebina ostaja del mene, gradi mojo osebnost. Če bi bil na svetu sam, pa resnično ne bi vedel, kdo sem.

Otrokom sem nekaj let kasneje govoril o Bogu. Ob takih pogovorih je nemogoče obiti stalno navzoče vprašanje: "Kako je lahko Bog večen?" Vse se prej ali slej polomi, ostari in umre, se podre

ali strohni. Mi duhovniki pa govorimo o večnem in neskončnem Bogu.

Pogovor sem napeljal takole: "Zamislimo si, da se podamo na potovanje v vesolje. Leta in leta letimo naravnost. Ali kdaj naletimo na konec, se zaletimo v rob vesolja? Morda naletimo na mogočen zid? Toda v vsakem zidu je mogoče zvrtni luknjo in ... naše potovanje se nadaljuje. Če razmišljaš o teh stvareh, se ti kar zavrti v glavi. Nemogoče je trditi, da bi bilo vesolje končno."

Otroci so pazljivo poslušali, vendar se niso kar tako vdali: "Kaj pa, če je drugače? Saj tega vendar nismo videli in nikoli ne bomo!"

Poskusil sem nadaljevati: "Verjetno tudi svojih možganov niste videli, čeprav jih stalno uporabljate za razmišljanje. Ali to pomeni, da jih nimate? Marsičesa ne bomo nikoli videli, slutimo pa ali celo trdno vemo, da to obstaja. O tem nam pripovedujejo drugi, o tem nas uči lastna izkušnja. O tem lahko tudi sami razmišljamo. Tako je tudi z našo vero v večnega in neskončnega Boga."

Spomnimo se na krta. Rije pod zemljo in misli, da je to vse, kar obstaja. Dnevne luči se boji, ker bi ga oslepila. Zanj je premočna in se je zato izogiba.

Ljudje hodimo po zemeljskem površju - nekateri tu in tam celo poletijo nad njim - in mislimo, da je zemlja in delček neba, ki ga vidimo, vse, kar obstaja. Mnogi pogumno in ponižno priznajo, da je vse to ustvaril Bog, drugi pa jih imajo za neumne. Boga pač ne vidijo in neskončnega vesolja tudi ne. Zato trdijo, da ni ne enega in ne drugega. Boga so si izmislili sanjači, skrivnosti vesolja pa so tako daleč, da je tako ali tako vseeno, kakšno je. "Dovolj je drugih, vsakdanjih in bolj resničnih skrbi," pravijo.

Da bi prišli visoko, moramo iti globoko. Globoko v svoje srce, v skriti dom hrepenenja po večnem in dobrem Bogu. Večnosti se lahko oklenemo samo s preprostostjo. Razum naleti na meje, ljubezen jih presega. Vse do spoznanja, da Bog je in še več: da lahko njegovo ljubezen izkusimo.

David Taljat

Župnijsko žegnanje

S posvetitvijo postane cerkev "Božja hiša", zato je v katoliški Cerkvi navada, da se praznuje dan posvetitve vsake cerkve. Spomin posvetitve rimskih bazilik se praznuje celo po vsem svetu. Za cerkve, pri katerih ni znan dan posvetitve, pa je v Sloveniji določena zadnja nedelja v oktobru kot "žegnanjska nedelja".

Poleg imena žegnanje je v Sloveniji še več drugih imen za to praznovanje. Na Štajerskem rečejo "lepa nedelja", v Prekmurju "proščenje", na Primorskem pa "šagra". V Ribniški dolini je poleg žegnanja v uporabi še rek, da se gre "na štruklje".

Večina žegnanj je v času od pomladi do jeseni, saj se je nekoč samo v tem času gradilo, cerkev pa so posvetili, ko je bila dograjena. Navadno je to obenem tudi god zavetnika cerkve. Kadar zavetnik goduje pozimi, se žegnanje praznuje navadno enkrat poleti.

Prvi del praznovanja je seveda v cerkvi. Ko je bila maša še v latinskem jeziku, je bila še posebno slovesna prav na žegnanje. Tej maši so rekli "maša z leviti". Domačemu župniku sta se pridružila dva sosednja župnika, ki sta ob tej priložnosti odpovedala drugo mašo v svoji župniji. Obklela sta se v diakonska oblačila, ki so podobna mašnemu plašču. Somaševanja pred drugim vatikanskim zborom namreč še niso poznali. Duhovnik na desni strani mašnika je imel vlogo diakona, na levi pa subdiakona. Prepevala sta berilo in evangelij ter spremljala mašnika, kadar je šel s kadilnico okrog oltarja. Tudi cerkveni zbor se je dobro pripravil in prepeval latinska besedila, vmes pa še slovenske cerkvene pesmi. Seveda se je taka slovesna maša zavlekla kar krepko čez eno uro, vendar nikomur ni bilo predolgo ali dolgočasno. Zato je za kakšno opravilo, ki dolgo traja, nastal celo rek, da traja tako dolgo kot maša z leviti.

Priti na žegnanje je bilo vedno prijetno. Vabilo sploh ni bilo potrebno, saj je bilo samo po sebi umevno, da se ob žegnanju obišče sorodnike. To so bile najprej ženske, ki so se iz župnije poročile drugam. Če je bilo še toliko dela in še tako daleč, je bilo žegnanje pomembnejše. Po dolgem času so lahko spet videle starše in domačo hišo ter pripeljale pokazat svojo družino. Obenem so stari starši, ki že niso mogli več daleč hoditi, lahko vsaj takrat videli svoje vnuke. Ko še ni bilo avtomobilov, je bilo težko pogosto obiskovati sorodnike, saj je bilo pešačenje utrudljivo in dolgotrajno. Žegnanje pa je bil dovolj velik povod, da se niso ozirali ne na trud ne na porabljen čas.

Vendar se sorodniki niso srečali najprej v domači hiši, ampak pred cerkvijo. Nenapisano pravilo je namreč veljalo, da se praznovanje začne v cerkvi. Tako niso prišli k sorodnikom samo na dobro jedačo in pijačo, ampak so tudi molili za žive in mrtve. Malo spremembe pa tudi v cerkvi ne škodi. Ko ljudje pridejo v drugo župnijo, kjer slišijo drug zbor z drugimi pesmimi ter poslušajo drugega duhovnika, ki ga niso navajeni, bolj prislusnejo in si zapomnijo, kaj je povedal. Cerkev pa ob večjem številu ljudi, ki so ob žegnanju še posebno radodarni, tudi več dobi pri darovanju (ofru) za potrebe vzdrževanja. Po končani slovesni maši so seveda med kramljanjem počasi odšli na dom sorodnikov na kosilo. Na žalost se tudi obisk žegnanja čedalje bolj opušča ali pa spreminja. Ljudje se pripeljejo z avtomobili šele po maši ali pa niti h kosilu ne. Res se s pomočjo avtomobilov lahko večkrat obiščemo kot včasih, a se zaradi naglice tudi nimamo več časa pogovoriti ali se dostikrat niti ne znamo.

Janez Modic

Korenjevi piškoti

Na žegnanju nikoli ni manjkalo piškotov. Predlagam, da jih poskusite speči po receptu Majde Tekavec: 1/2 kg naribanega korenja, 1/2 kg masla ali margarine, 1 kg moke, 2 dag kvasa, 2 žlici sladkorja, vode po potrebi. Ugnete testo in ga pustite pol ure počivati. Nato ga razvaljajte na debelino noževega roba, izrežite kroge, dajte na sredo žličko marmelade, nato prepognite čez polovico in z vilicami potlačite robove, da se sprimejo. Ko so piškoti pečeni, jih še tople povaljajte v sladkorju.

Romanje v Lurd

Slovenci iz bavarskih župnij Augsburga, Ingolstadta in Münchna so ob prvomajskih praznikih poromali v Lurd. Romarska pobuda je izhajala še iz časa skupnih načrtov s pokojnim Joškom Bucikom. Živo smo se ga spominjali.

Z Münchenskega letališča smo poleteli zgodaj zjutraj, zato smo že ob 11. uri obhajali prvo sveto mašo v kripti. Za večino romarjev je bil prvi stik s krajem Marijinih prikazovanj in mnogih znamenj, da je presveta Devica tukaj izredna srednica milosti. Takoj po maši smo se podali k votlini prikazovanj. Dotik skale, kjer je stala Marija, je tu nekaj samo po sebi umevnega. Vsak romar je prišel sem s posebnim namenom in nosil s seboj k Mariji veliko priprošenj svojih sorodnikov, prijateljev, znancev. Z zaupanjem je treba vse to izročiti Brezmadežni.

Popoldne smo želeli videti mlin Boly, kjer je bila rojena Bernardka Soubirous. Danes je stavba obnovljena, v hiši razpostavljene slike in predmeti pa nazorno kažejo življenje takratnega časa v družini, ki je bila na robu revščine. Drug tak kraj je mlin Lacadé, kjer je družina živela potem, ko so morali zapustiti mlin Boly. Tu je oprema še bolj nazorna. Ko smo se vrnili k cerkvi, smo naleteli na procesijo z bolniki in se ji spontano priključili. Vodila je v podzemno baziliko Pija X., kjer je bil blagoslov z Najsvetejšim za bolnike. Ta podoba Lurda: številni bolniki, prizadeti, negibni ostareli in mladi, ki jim lepo strežejo njihovi spremljevalci (večinoma so prostovoljci), je tako pretresljiva, da obstane vsakdo, ko to vidi prvič. Lurško doživetje je najprej povezano z bolniki, ki so prišli k Mariji po tolažbo in novo moč, da bi zmogli svojo nesrečo spremeniti v daritev.

Večerna procesija s prižganimi svečkami je druga množična lurška pobožnost, ki se dogaja vsak dan. To je treba videti, tega se je treba udeležiti, da človek zasluti, koliko zaupljive in pristne pobožnosti in predanosti Mariji premorejo romarji s celega sveta. Tu je strnjena na enem kraju stalno velika množica vernikov, da je vsak dan kakor dan posebne milosti, ki

ga človek enostavno začuti na svojem telesu in v svojem srcu.

Naslednji dan smo se nemanili h križevemu potu. Doživljali smo Kristusovo trpljenje in sadove tega klicali nase in na vse preizkušane ljudi, ki jih poznamo. Popoldne smo šli peš v tri kilometre oddaljeno vasico Bartrés, kjer je bila Bernardka pri svoji teti in krstni botri za pastirico.

Dopoldanski čas tretjega romarskega dneva in prvi dan Marijinega meseca smo se udeležili maše narodov v Pijeji baziliki. To je veličasten dogodek. Navdušeno smo peli in molili ter se veselili izjemno lepo pripravljenega bogoslužja in tisočglave množice, ki je sodelovala.

Popoldanski čas pa smo se podali na izlet v Pireneje, navzgor po dolinah in soteskah reke Gave. Presenetili so nas zasneženi vrhovi, lepa narava in deloma celo divjina rečnega kanjona. Kraj Gavarny je na prehodu na špansko stran. Tu je potekala tudi nekdanja romarska pešpot k svetemu Jakobu v Kompostelo. Nazaj grede smo v avtobusu izrekli čestitke slavljenci dneva, ge. Katarini Česar za 60. rojstni dan. Ga. Katarina je prejela lepo darilo od rojakov iz Ingolstadta, vsi pa smo ji zapeli pesem.

Zadnji dan smo se pri zaključni maši zahvaljevali za prejete milosti in lepa romarska doživetja. Sredi trga smo se zbrali pred Marijinim kipom in tam zapeli litanije ter opravili molitve v čast Brezmadežni. Ostali del dneva od odhoda pa je bil prepuščen izbiri po željah romarjev. Uro pred odhodom smo se vendarle še enkrat vsi našli pri lurški votlini za slovo od Božje Matere. Še enkrat smo se skupno izročili Mariji in prejeli še osebni romarski blagoslov.

j. p.

Romarska skupina pred baziliko v Lurdu

Dvosmerno sodelovanje

Pa je razglašen in v naših rokah! Uganili ste, v mislih imam Sklepni dokument Plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem. Na binkošti je bilo na Brezjah slovesno in veličastno: kot se znamo katoličani veseliti božjih darov, se zanje zahvaljevati in v radost nad čudovitim Bogom ljubezni vplesti svoje prošnje. Takšna je pač ljubezen: slavi in v prošnji upa. In vse to pod varstvom Marije, ki jo kličemo Pomagaj!

V čem je Sklepni dokument še posebej zanimiv za Slovence po svetu?

Posvečeno jim je poglavje z naslovom Izseljenstvo in zamejstvo, kjer med drugim piše: "Odnos do izseljenstva je zaradi polpretekle dobe šele v fazi normalizacije ter novega preverjanja potreb in nalog, čemur bi veljalo nameniti posebno pozornost in skrb. Cerkev v domovini naj bi v prihodnje bolj spodbujala delovanje župnijskih odborov, ki bi med ljudmi načrtno vzgajali čut odgovornosti za izseljence, omogočali spoznavanje in zanimanje za njihov položaj in organizirali pastoralne, kulturne, informacijske in druge dejavnosti. Slovenski kristjani, zlasti različna združenja, naj bi tvorno sodelovali pri ustvarjanju državne zakonodaje, ki bi varovala pravice izseljencev pri vzpodbujanju priprave narodnega programa za vračanje v domovino in organiziranju strokovnih, stanovskih in drugih srečanj izseljencev z različnimi skupinami iz domovine."

Jasno je torej izražena želja po tesnejšem sodelovanju med našimi cerkvenimi občestvi doma in po svetu. To se še ni razcvetelo, ne ker Cerkev ne bi na tem dovolj delala, marveč zaradi še vedno mačehovskega odnosa politike do Slovencev po svetu. Zato so rojaki odsotni iz medijev in ljudje le malo vedo o njih. Odnose med našimi vernimi doma in po svetu še vedno bremeni dediščina komunizma. Eno od znamenj, da se te de-

diščine res osvobajamo vsi po vrsti, bo prav večje sodelovanje med slovenskimi katoličani od blizu in daleč.

Vendar odnosi niso samo enosmerni in motili bi se, če bi mislili, da dajejo, organizirajo idr. samo verni doma. Kakor da nam rojaki po svetu nimajo česa ponuditi,

nas z ničimer obogatiti. Nasprotno je res, in prav na to bi vas rad opozoril, dragi rojaki!

Imenitne zamisli v Sklepnem dokumentu bodo ostale na papirju, če se doma ne bomo bolj organizirali, povezali in sodelovali. Prav tega pa se lahko naučimo pri rojakih po svetu. Sam imam z njimi bogate izkušnje v Franciji, ZDA in Kanadi, o delovanju drugih pa sem seznanjen. Povsod, kjer obstajajo slovenske skupnosti, so tesno povezane s Cerkvijo, ki je največkrat njihova hrbtnica. Vendar ne bi bilo ne slovenskih skupnosti, ne župnij ne društev, ne revij ne časopisov - kdo bi mogel vse naštet - če se ne bi sleherni Slovenec, Slovenka dejavno udeleževal življenja vse skupnosti in bil aktiven v kakšnem društvu, župniji ... Prav zavest, da ni moje narodne ali župnijske skupnosti brez mene, moje navzočnosti, mojega sodelovanja, je gonilna sila, vir uspeha in zagotovilo obstoja na tujem, kjer so Slovenci razpršeni, v diaspori.

Takšno zavest lahko rojaki pomagajo prebuditi tudi med katoličani doma. Tu smo največja verska skupnost, vendar številke niso dovolj, potrebna je kakovost, angažiranje. Šteje le to, kolikor se stori, ne pa simpatizira od daleč ali pride zraven, ko potrebujem krst, birmo, poroko, pogreb. Brez ljudi, ki gradijo skupnost, se ne zgradi nič, ni nobene skupnosti. To, da obstajajo povsod po svetu slovenske skupnosti, je sad dela in žrtev slehernega zavednega rojaka. In njihova bogata izkušnja more biti zgled in vodilo tudi katoličanom doma.

V tem nam lahko, dragi rojaki, pomagate, da tako s skupnimi močmi v obojestransko korist in v prid našega naroda uresničimo smernice Plenarnega koncila. Zato dobrodošli na počitnicah, dobrodošli vaš zgled, nasvet in pomoč. Hvala!

Drago Karl Ocvirk, CM

Za zaščito družine in nedeljski počitek

Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci je februarja leta 2001 opozorila na škodljivost liberalizacije obratovalnega časa trgovin. Od tedaj se razmere niso izboljšale, ampak so še slabše, zato komisija vnovič opozarja na to škodljivo stanje, pa tudi na izsiljevanja in grožnje, ki jih je danes v nekaterih trgovskih podjetjih še več.

V trgovinah se delovni čas podaljšuje v noč, delo ob nedeljah pa postaja nekaj stalnega. S popolno liberalizacijo odpiralnega časa trgovin je vlada v to prisilila tudi tiste trgovce, ki sicer tega ne bi počeli. Na široko se kršijo zakonska določila o dnevnem in tedenskem počitku.

Znano je, da v trgovini na drobno delajo pretežno ženske in da imajo pogodbe o delu večinoma sklenjene za določen čas. Delovno razmerje za določen čas že samo po sebi ustvarja manjšo socialno varnost. Pogoji za zaposlitev so za ženske dostikrat ponižujoči, posebno, če delodajalec v nasprotju z ustavo in zakoni povezuje delovno razmerje z zahtevo, da se delavke odpovedo materinstvu.

Sodobni način življenja in dela že sam po sebi ni naklonjen družini. Zato družinsko življenje skoraj povsod zamira, družinski člani se doma le še srečujejo, za skupno življenje nimajo niti možnosti niti časa. Starši nimajo časa za otroke, stiki med družinskimi člani se rahljajo in krhajo. Posledice so razbite družine ter razdvojeni in slabo vzgojeni otroci. Ob tem pa Slovenci še vedno postavljamo družino med najpomembnejše vrednote in več kot tri četrtine mladostnikov meni, da sta za njihovo življenje zelo pomembna oba starša. Zato je oblast dolžna ukrepati tako, da blaži neugodne vplive na družinsko življenje. Liberalizacija odpiralnega časa trgovin pa je povsem po nepotrebnem in samo v interesu določenih trgovinskih lobijev na škodo naroda še okrepila škodljive vplive na družinsko življenje.

Res ima Slovenija dobro organiziran in tudi za evropska merila dolg porodniški dopust, toda vedno manjše število žena ga sploh kdaj izkoristi. Imamo dobro razvito mrežo vrtcev, toda v mnogih se število varovancev zmanjšuje. V osnovnih šolah je vedno manj učencev. Slabe možnosti za pridobitev stanovan-

ja in vedno zahtevnejši pogoji za ohranitev služb mlade družine odvrtačajo od odločitev za otroke. K tem slabim okoliščinam se sedaj dodaja podaljšani in nedeljski delovni čas, ki družino še bolj razbija in njene člane medsebojno odtuja. Tudi to prispeva k temu, da se prebivalstvo Slovenije zmanjšuje, da je toliko razbitih družin in otrok, ki so prepuščeni ulici ter izpostavljeni kriminalu, nasilju in narkomaniji.

Komisija Pravičnost in mir vnovič opozarja na dejstvo, da mora država z ustrezno ureditvijo ščititi družino in družinsko življenje kot temeljno celico vsake družbe. To izrecno zahteva tudi Ustava Republike Slovenije (53. člen). Potrebno je ustvarjati čim bolj ugodne možnosti za to, da bodo starši in otroci živeli v složni družinski skupnosti, ki bo imela čas zase in za razvijanje medosebnih odnosov. Temu so namenjene večerne ure in še posebej nedelja, ko imajo družinski člani možnost, da vsaj en dan v tednu preživijo skupaj. Uvajanje nočnega in nedeljskega dela, kadar to ni nujno potrebno, je tako nesprejemljivo, zato ga je treba omejiti na najmanjšo možno mero.

Ekonomska rast je potrebna in zaželena, saj varuje ljudi pred materialno revščino, vendar sama po sebi ni dovolj; njeni rezultati morajo biti usmerjeni k izboljšanju blaginje vseh ljudi in na vseh ravneh njihovega življenja, torej tudi k zmanjšanju brezposelnosti, boljši izobrazbi, boljšemu zdravju, večji socialni varnosti in ne nazadnje k večjemu zadovoljstvu in srečnejšemu družinskemu življenju prebivalcev Slovenije.

(Iz izjave Komisije Pravičnost in mir)

"Most na Soči" kot ga je upodobil slikar Anton Zaic, naš ameriški rojak.

Drnovšek po desetih letih vodi že četrto vlado. V javnomnenjskih raziskavah mu ob desetletnici mandata popularnost pada. K temu so najbolj prispevale afere, v katere so bili v zadnjem času vpleteni številni visoki državni funkcionarji, in sporni nakup vladnega letala.

Vodja slovenskih pogajalcev z EU Janez Potočnik je na novem krogu pristopnih pogajanj v Bruslju petnajsterico pozval k pravični in enakopravni obravnavi Slovenije. Ob tem je opozoril, da so razlike med kandidatkami večje od razlik med članicami Unije.

Petnajsterico je pogajalec opozoril tudi na dejstvo, da finančna strategija za širitev ustvarja iluzijo razmeroma visoke razvitosti Slovenije. Po stopnji razvitosti je med prihodnjimi članicami Slovenija na drugem mestu, toda v razširjeni uniji 25 držav to pomeni šele 16. ali 17. mesto. V tej luči je Potočnik poudaril, da ločena obravnava sedanjih članic in prihodnjih članic brez poskusa premoščanja razlik med njimi ni mogoča. Drugačen pristop ni nujen le za zagotovitev cilja, da kandidatke po širitvi ne smejo biti v slabšem finančnem položaju kot pred njo, temveč tudi zato, da bodo finančna sredstva novim članicam omogočala ustrezno izvajanje pravnega reda EU, je še menil Potočnik.

Slovenska priljubljenost med državljani Evropske unije se po izsledkih javnomnenjske raziskave Eurobarometer ni spremenila: med trinajstimi kandidatkami je Slovenija zavzela 11. mesto, za njo pa sta se znašli Romunija in Turčija. Slovenski vstop v Unijo

podpira 37, proti pa jih je 40 odstotkov vprašanih državljanov. Najvišjo podporo ima Slovenija v Grčiji in na Švedskem, najnižjo pa v Franciji in Nemčiji. Med državami članicami so v očeh državljanov EU najprimernejše kandidatke Malta, Madžarska in Poljska.

Vlada je v parlamentarni postopek vložila predlog zakona o zagotavljanju pogojev za opravljanje funkcije predsednika republike. Po predlogu bo imel predsednik republike po izteku mandata pravico do predsedniške plače, pisarniškega prostora, strokovne pomoči svetovalca in administrativno tehničnega osebja, pravico do osebnega varovanja, varovanja objekta, v katerem prebiva, ter do stalne uporabe službenega vozila in voznika. Nanj se je odzvala stranka Nova Slovenija, ki meni, da je takšen predlog v posmeh državljanom in državi ter zato neprimeren za sprejem.

Popis prebivalstva Slovenije je potekal od 1. do 15. aprila. Kot je v začetku marca odločilo ustavno sodišče, sta bili med popisnimi vprašanji tudi vprašanji o veroizpovedi in narodnosti, na kateri so državljani odgovarjali le, če so želeli. Ljubljanski nadškof in metropolit Franc Rode je vernike zaradi ostre proticerkvene debate o tem vprašanju večkrat spodbujal, naj se ne bojijo priznati, da so pripadniki rimskokatoliške Cerkve. Poročila o poteku popisa povedo, da so ponekod kar odkrito nastopali 'aktivisti', ki so ljudi strašili, da bodo morali plačevati cerkveni davek, če bodo izjavili, da so katoličani.

Parlamentarni odbor za zunanjo politiko je na seji brez glasu proti sprejel sklep, v katerem znova ugo-

Slovenska maša v Freilassingu

tavlja, da je članstvo v zvezi NATO iz utemeljenih političnih, varnostnih in strateških razlogov prednostnega pomena za Slovenijo, zato so državni organi dolžni sodelovati pri seznanjanju javnosti o pomenu vključevanja v zaveznitvo.

Slovenska akademija znanosti in umetnosti je ob desetletnici osamosvojitve Slovenije in ob njenem bližajočem se vstopanju v Evropsko zvezo sprejela izjavo o jeziku. V njej opozarja na tri pglavitne probleme v zvezi z našim maternim jezikom in skrbjo zanj. Predsedstvo akademije skrbijo samopodcenjevanje slovenskega jezika in obenem njegovo nekritično prilagajanje drugim jezikom, zlasti angleškemu. Skrbijo pa jih tudi vladno in državnozborsko zavlačevanje s sprejetjem zakona o rabi slovenščine kot uradnega jezika ter popolna ravnodušnost oblastnikov do razpadajočega založništva, ki ga država prepušča, kot je zapisalo predsedstvo Slovenske akademije znanosti in umetnosti, profitarstvu in merilom donosnosti.

Predstavniki držav kandidatki za članstvo v uniji v konvenciji o prihodnosti povezave je postal predstavnik slovenskega parlamenta Lojze Peterle. Na položaj so ga izvolili parlamentarni predstavniki kandidatki. Peterle je po glasovanju povedal, da imenovanje zanj pomeni veliko čast in obenem priznanje za Slovenijo, ki na poti vključevanja v unijo uživa velik ugled.

V ljubljanski nadškofiji je 424 duhovnikov, stalno jih v nadškofiji deluje 333, ostalo v misijonih, med zdomci in drugod. V bogoslovju je 42 kandidatov za duhovništvo.

V kopski škofiji je 136 duhovnikov, 5 jih deluje med izseljenci in zdomci, 4 v misijonih, povprečna starost je 55 let. V škofiji imajo le 11 bogoslovcev. V mariborski škofiji je 260 duhovnikov, povprečna starost je 53 let, vsako leto umre povprečno 6 duhovnikov. Tudi v samostanih ni veliko kandidatov za duhovništvo, kot je bilo to v 70-ih in 80-ih letih. V vseh moških redovnih skupnostih je trenutno 57 kandidatov za duhovnike in 9 za redovne brate.

Kogar bo v bodoče pot zanesla na avstrijsko Koroško, mu bodo pot nazaj domov kazali le še nemški napisi. Ob avtocestah na avstrijskem Koroškem so namreč začeli zamenjavati prometne napise, na novih bo namesto Ljubljana napisano le še Slowenien (SLO) in namesto Udine le še Italien (I). Ta ukrep je že pred časom napovedal koroški deželni glavar Jörg Haider kot nekakšno maščevanje za razsodbo ustavnega sodišča v zvezi z dvojezičnimi topografskimi napisi.

Obvezno služenje vojaškega roka se bo predvidoma prenehalo izvajati konec junija leta 2004. To med drugim piše v predlogu sprememb sistema popolnjenja Slovenske vojske, ki ga je sprejela vlada RS. Obvezno služenje vojaškega roka naj bi tako prenehali izvajati junija leta 2004, z obveznim služenjem v rezervni sestavi pa naj bi prenehali leta 2010. Skupni obseg vojske naj bi dokončno štel 26.000 pripadnikov, od tega približno 19.000 pripadnikov prostovoljne rezerve, ki bi jih začeli pridobivati že letos. Ko bo Slovenija postala polnopravna članica Nata, bi po besedah obrambnega ministra skupni obseg vojske lahko zmanjšali na 18.000 pripadnikov.

Nedeljsko slovensko mašno občestvo v Nici

Petindvajseto EP v Grčiji se je končalo po slovenskem okusu. Na predzadnjem orodju na sporedu, bradlji, je Mitja Petkovšek osvojil srebro, sicer manj kot na prejšnjem prvenstvu v Bremnu, kjer je postal evropski prvak, a glede na razmere več, kot je optimistično pričakoval. Drugi slovenski adut Aljaž Pegan je med vajo na drogu podrsal s podplati po drogu ter po mnenju naših trenerjev nezasluženo pristal na četrtem mestu.

V Sloveniji je konec meseca marca letos registriranih 103.483 brezposelnih oseb, kar je za 1,4 odstotka manj kot mesec poprej in za 0,1 odstotka manj kot v enakem obdobju lani.

V obdobju prvih treh mesecev letošnjega leta se je na Zavod za zaposlovanje na novo prijavilo 23.027 oseb, ki so iskale delo. Delo pa je našlo v enakem obdobju 23.860 oseb.

Po zadnjih podatkih statističnega urada je bilo lanskega kosmatega domačega proizvoda za 9451 ameriških dolarjev ali 10.564 evrov na prebivalca, kar je najvišji znesek v evropski valuti doslej. Lanska dolarska vsota na prebivalca je za 346 dolarjev ali za 3,8 odstotka večja od predlanske, vendar za 658 dolarjev ali za 6,5 odstotka manjša kakor leta 1999. Analitiki Ekonomskega inštituta Pravne fakultete pa ugotavljajo, da tečaj tolarja z umirjenim drsenjem po 17 stotinov na teden zaostaja za inflacijo. Od konca lanskega decembra do 12. aprila letos se je evro pri BS podražil za 1,6 odstotka, dolar pa za 1,7, medtem ko je bilo inflacije za več kot 3,3 odstotka. Tujih neposrednih naložb je bilo v prvih dveh mesecih za 14,3 milijona dolarjev manj kot v enakem obdobju

(Belgija) Po maši ob slovenskem dnevu

lani, a bodo kmalu poskočile. Februarja je bilo deviznih zalog za 5,69 milijarde dolarjev, za 70 milijonov več kot januarja, zunanjega dolga pa je bilo za 6,62 milijarde dolarjev ali za 17,9 odstotka več kot rezerv.

Inflacija je aprila znašala 1,4 odstotka. V primerjavi z lanskim decembrom so se cene življenjskih potrebščin aprila zvišale za 4,6 odstotka, v primerjavi z enakim mesecem lani pa za 8,4 odstotka. Zaradi aprilske podražitve naftnih derivatov so se najbolj dvignile cene v skupini stanovanje, višje pa so bile tudi cene komunalnih storitev.

Dolgoletna uporaba azbesta - od leta 1996 sta proizvodnja in uvoz sicer z zakonom prepovedana - je pri mnogih delavcih, predvsem iz tovarne Salonit Anhovo, povzročila razvoj hudih poklicnih bolezni in zahtevala tudi smrtne žrtve; azbest namreč dokazano povzroča tudi raka. V zadnjih tednih je na Goriškem zaradi azbestnih obolenj umrlo najmanj šest ljudi, veliko je hudo bolnih. Vsi umrli zaradi azbesta so delali v Salonitu. Z izjemo enega ne bi nihče dočakal pokojnine.

Vlada Republike Slovenije je soglasno potrdila pogodbo o prodaji 34-odstotnega lastniškega deleža Nove Ljubljanske banke belgijski KBC. Za omenjeni delež naj bi KBC odštela 435 milijonov evrov, kar znaša okrog 98 milijard tolarjev. Kupnina naj bi bila plačana v 120-ih dneh po podpisu pogodbe.

V slovenski prestolnici naj bi še letos začeli graditi tirno vzpenjačo, ki bo grajsko poslopje oz. Ljubljanski

(Belgija - Nizozemska) Del zborov "Zvon" in "Slomšek"

grad, kjer bo zgornja postaja, še bolj povezala z mestnim jedrom oz. Krekovim trgom, kjer bo spodnja postaja vzpenjače. Trasa vzpenjače bo potekala po ostalinah srednjeveškega mestnega zidu, šlo pa naj bi za vzpenjačo z enojno progo in eno sorazmerno veliko kabino, "s pomočjo" katere naj bi bili posegi v brežini grajskega poslopja najmanj opazni. Vzpenjača bo lahko vsako uro v eno smer prepeljala približno 500 oseb, naenkrat pa bo lahko v kabino vstopilo 33 potnikov. Po prvotnih željah mestnih oblasti naj bi se sicer na Ljubljanski grad z vzpenjačo vozili že v začetku letošnjega poletja - obratovati bi namreč morala začeti že junija -, vendar je bil prvi javni razpis za pridobitev izvajalca gradbenih del in strojnih naprav, ki je bil objavljen v prvi polovici januarja, neuspešen.

Potem ko je z lanskim decembrom začel veljati nov registracijski sistem za motorna in priklopna vozila, je s 1. majem začel veljati podoben pravilnik tudi za kolesa z motorjem. Okrog 150.000 "mopedov" bodo tako lastniki morali po opravljenem tehničnem pregledu in sklenitvi obveznega zavarovanja označiti s predpisano registrsko tablico in veljavno nalepko za tehnični pregled, s seboj pa bodo vedno morali imeti tudi prometno dovoljenje.

Zaradi zanimanja numizmatikov je Banka Slovenije začela prodajati bone v vrednosti 2 tisoč in 0,5 enote. Gre za vrednostne bone, ki so bili natisnjeni leta 1992, vendar niso bili izročeni v obtok in so brez vrednosti. Zdaj so v omejeni količini na voljo na blagajniškem okencu centralne banke po prodajni ceni 5 tisoč tolarjev.

"ROMANJE TREH SLOVENIJ" NA SVETE VIŠARJE

Dragi rojaki!

Prisrčno ste vabljeni, da v nedeljo, 4. avgusta 2002, poromate na Svete Višarje.

Tudi letošnjo pešpot lahko začnete ob 8. uri zjutraj ob vnožju gore, nad Žabnicami, od koder se bomo ob premišljevanju in petju križevega pota skupaj povzpeli na vrh.

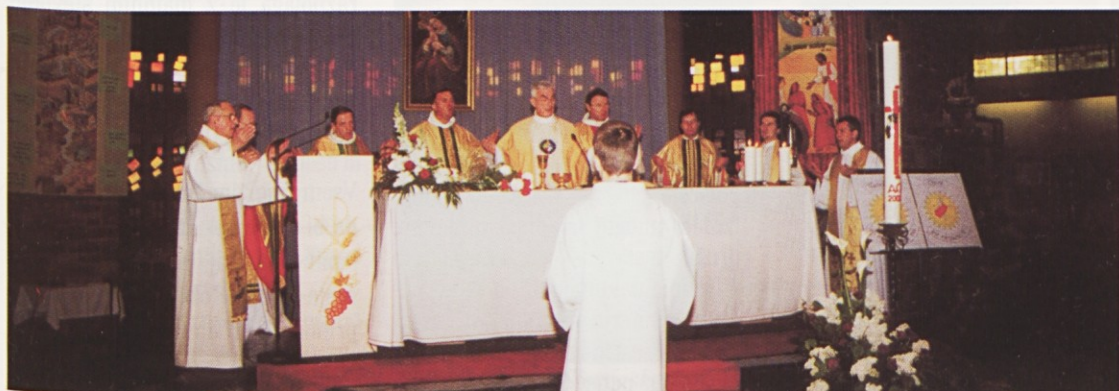
Ob 10.30 bomo prisluhnili predavanju dr. Janeza Zdešarja z naslovom "Slovenska Cerkev v primežu fašizma, nacizma in komunizma".

Sveto mašo bo ob 12. uri daroval mariborski pomožni škof dr. Anton Stres.

Lepo vabljeni rojaki iz zamejstva, zdomstva in domovine!

Rafaelova družba

Pregovor o slabem začetku in dobrem koncu je zanesljivo veljal za nastop slovenske hokejske reprezentance na SP elitne skupine na Švedskem. Poraza v prvih tekmah z Rusijo in Švedsko sta bila pričakovana, za slab začetek pa je veljala tik pred koncem prvega dela izgubljena tekma z Avstrijo. A so se Slovenci pobrali in predvsem v zadnjih dveh tekmah skupine za obstanek prikazali odlično igro, s katero niso dopustili nobenega dvoma o tem, kdo bo tudi v letu 2003 ostal med najboljšimi. Poljaki in Italijani so se poslovili, Slovenci pa se že lahko veselijo poti na Finsko, ki bo priredila naslednje SP elitne skupine.

Zlata maša Antona Dejaka v Merlebachu

A N G L I J A

LONDON

Globoko in umirjeno je odbila ura Big Bena.

Novico, ki je z Otoka odšla v svet, bo zgodovina pisala še mnogo let.

Dragi bralci, rojaki po vsem svetu in doma!

Verjamem, da je malo teh, ki niso slišali, da se je kraljica mati v spokojnem miru, v starosti skoraj sto dveh let, poslovila od zemeljskega življenja. Prebivalci so jo imeli zelo radi, spominjajo se je kot prave matere, ki svojih otrok ne zapusti tudi v najhujših časih in preizkušnjah. Celo drugo svetovno vojno jih je bodrila in spodbujala. S svojim smislom za humor in veseljem do življenja je bila zgled mnogim. Svojih konjičkov ni skrivala, preprostost in občutek za soljudi pa sta največja vzroka za njeno priljubljenost. Da je to res, je potrdila neizmerna množica ljudi ob zadnjem zemeljskem slovesu. Sedem milj (več kot 11 kilometrov) dolga vrsta se je vila po Londonu. Nekateri ljudje so celo prenočevali pod milim nebom, z eno samo željo, da bi se še zadnjič poslovili od ljubljene "Queen Mother". Na dan pogreba se je tukaj v podjetjih, na železniških in avtobusnih postajah z dveminutnim molkom življenje ustavilo.

Nikoli si nisem mislil, da Angleži tako zelo sprejemajo in spremljajo ter sočustvujejo s kraljevo družino. Sedeč po medijih smo imeli vtis, da

se ji želijo celo odreči. Sicer pa je res, da je bila kraljica mati verjetno tudi zadnja, ki je predstavljala simbol tiste prave kraljevske dostojanstvenosti - vredne posnemanja.

Ko sem ravno pri kraljevi družini, naj še omenim, da v tem mesecu praznuje kraljica Elizabeta 50 let svojega kraljevanja. To obletnico želi praznovati z ljudmi, zato se je podala na obhod po Veliki Britaniji. V ta namen kar dva dni ne bo potrebno v službo. Lep praznik, kajne?

Pomembnejših dogodkov iz življenja naše Slovenske misije v tem mesecu ni, omenim pa lahko naslednje.

Na drugo nedeljo v mesecu aprilu smo se v Našem domu srečali s Slovenci iz Londona in okolice. Skupaj smo se udeležili maše, ki jo je daroval župnik Stanislav Cikanek. Po maši smo še malce pokramljali in tako izmenjali novice od zadnjega druženja. Na sedmo velikonočno nedeljo, 12. maja, pa smo skupaj z drugimi katoliškimi skupnostmi obhajali mednarodno mašo v stolnici nadškofije Southwark (St. George Cathedral). Ta maša različnih etničnih skupin je enkrat letno. Tokrat jo je vodil tukajšnji škof, ki je v tej londonski nadškofiji odgovoren za narodnostne skupnosti.

Že sredi meseca aprila se je narava dodobra prebudila, čari Anglije pa iz dneva v dan privabljajo nove skupine Slovencev, ki si radi poiščejo zavetje v Našem domu. Izmed mnogih mladinskih skupin, družin iz slovenskega zamejstva in Slovenije naj omenim obisk gospoda misijonarja patra Stanka Rozmana s sestro in njenim možem. Misijonar pater Stanko svoje duhovniško poslanstvo opravlja v

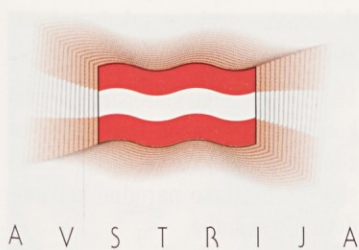
Zambiji. V Angliji je v tem času nabiral novih znanj ter se izpopolnjeval v duhovnosti.

Svet je resnično postal majhen. Iz dneva v dan nas spremljajo nova odkritja in uspehi svetovnih družb. Globalizacija, kateri smo priče, pa je za Slovence tudi prednost. Anglija in ostala Evropa je postala dostopna vsakomur po zelo ugodnih cenah. Nekoč so bile sanje priti v London, danes je to resničnost. Poceni letalska družba Ryanair (www.ryanair.com), ki posreduje lete iz Trsta in Gradca ter kmalu iz Celovca, omogoča mnogim Slovincem v domovini, zemejskim Slovincem in Slovincem v izseljenstvu ogled Londona in njegovih znamenitosti, kot so: Big Ben, Tower, Piccadilly, Trafalgar Square, Westminster Abby, St. Paul's Cathedral, ogromno svetovno znanih muzejev, razstav in prireditvev, kraljevskih običajev, musicalov, parkov in še bi lahko naštevali. Naj omenim še to, da so poletni meseci v Našem domu navadno precej zasedeni. Prosimo, da vsi, ki bi si želeli v tem času zagotoviti bivanje pri nas, čimprej rezervirate termine, ker Dom razpolaga le z majhnim številom prostorov oziroma ležišč. Informacije dobite na e-mailu: cikanek@msn.com ali po telefonu/faxu: 00 44 (0)20-7735-66-55.

Vsem rojakom želimo lepo poletje, da bi si nabrali kar največ moči in lepih doživetij, s katerimi boste svoje izkušnje obogatili in jih delili prihodnjim rodovom.

*Lepo vas pozdravlja župnik S.
Cikanek in Julijan Taljat*

A V S T R I J A

DUNAJ

“April, april, ta dela, kar hoče,” se glasi prevod nemškega pregovora. To smo letos tudi mi dodobra izkusili. Sonce, kar kmalu za tem črni oblaki z grmenjem in nalivom, celo močan veter in sneg. Ničesar nam v tem mesecu ni umanjalo. Se tudi mi obračamo po vremenu in delamo, kar hočemo? Odgovor je lahko DA, saj smo navsezadnje kovači lastnega življenja, ki nam ga je Bog podaril. Seveda se moramo posvetovati z Njim, pogledati vase in se soočiti z nalogami, ki nam jih v življenju zadaja. Preveriti moramo, kakšne talente nam je podaril in v njih iskati odgovor, da bi potem morda vedno pogosteje začutili radost v opravljanju naših dolžnosti. Tako ne bomo delali le tega, kar se nam slučajno zljubi, ampak bomo zavestno hoteli delati dobro. K temu pa se je potrebno večkrat tudi prisiliti, da ne bi “kradli časa Bogu in ljudem”, kot lepo pravi slovenski ljudski rek.

“Kdor poje, dvakrat moli,” je nek drugi pregovor, ki sem si ga zapomnila, ker me nagovarja. Naše petje začenja rojevati sadove. Pred dvema tednoma smo popestrili mašno daritev z nekaterimi velikonočnimi pesmimi. Veseli smo, da je mladi duhovnik gospod Stane Žlof postal naš redni gost, tisto nedeljo pa je sam maševal. Gospod župnik Štekl se je tako lahko bolj posvetil našemu zborčku. Bili smo navdušeni in upamo, da bomo kaj

Novomeški prošt Lap in župnik Štekl sta zapela kot v starih študentskih časih.

takšnega še večkrat ponovili. Pridiga gospoda Žlofa pa mi še danes zveni v ušesih. V zelo živahnih besedah nam je na podlagi lastne izkušnje predočil, kako smo lahko krivični do ljudi, ki nam prvi hip niso simpatični in se jih morda zato izogibamo ali jih preziramo. Vse bolj bi se morali zavedati, da je v vsakem človeškem bitju božje seme in da je morda naša naloga, da ga odkrijemo in mu damo možnosti za rast.

V soboto, 13. aprila, je obiskal Slovenski pastoralni center mešani

pevski zbor kulturnega društva Ignacij Hladnik iz Novega mesta. Njihov namen je bil ogledati si Dunaj, predvsem “slovenski Dunaj”. Zbor je spremljal trideseti novomeški prošt, prelat Jože Lap, ki se je v katedrali sv. Štefana želel pokloniti tam počivajočemu svojemu predhodniku Juriju Sladkonji, ki je bil drugi novomeški prošt ter prvi rezidencialni dunajski škof. Prav tako počiva v dunajski stolnici ustanovitelj Novega mesta, avstrijski vojvoda Rudolf IV. Habsburški.

Novomeščani so Slovenskemu pastoralnemu centru na Dunaju poklonili knjigo: Prošti novomeškega kapitlja 1493-1993.

Ko so si Novomeščani ogledali predvsem znamenitosti Dunaja, so se zvečer zbrali pri maši v naši cerkvi. Po maši so se zadržali v SPC na večerji v dvorani, kamor je eden od njih iz avtobusa prinesel svojo harmoniko in se je prepevalo, da je bilo veselje. Nekateri so celo zaplesali. Gospod prošt Lap in naš župnik Toni Štekl sta obujala spomine na tista lepa leta skupnega življenja v "lemenatu" v Ljubljani in sta v duetu zapela zdravico: Na mnogaja ljeta.

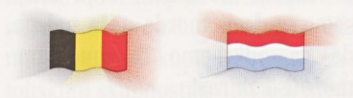
V poznem večeru smo se poslovili, saj so morali gostje tudi spat. Drugi dan, v nedeljo, so prepevali pri maši v cerkvi sv. Erharda v 23. dunajskem okraju, ki je župnijska cerkev gospoda dr. Bistra, ki jim je bil v soboto na razpolago in jim je razkazal znamenitosti Dunaja.

Zadnjo nedeljo v aprilu nas je obiskal pevski zbor Trnovo. Že ime izda, od kod so gostje prišli, namreč iz Trnovega pri Gorici. Med daritvijo svete maše smo vsi skupaj peli velikonočne in druge mašne pesmi, nato pa nas je zbor s bogatim koncertom povedel v domači in tuji svet. Njihov zborovodja je gospod Gianni Rijavec, ki ga mnogi poznamo kot uveljavljenega pevca slovenske zabavne glasbe. Izdal je več plošč, eno njegovih zadnjih glasbenih del "The white dove" - Bel golob pa je izšlo na zgoščenki, na kateri najdemo pesmi glasbenikov oziroma skupin šestih držav in je nekak klic k miru med narodi. Pesem je nastala iz solidarnosti do žrtev minskih polj v Bosni in Hercegovini. Gospod Rijavec mi je povedal nekaj več o svojem zboru, kar želim posredovati tudi bralcem NL.

Na osnovi zbora Topničar je leta 1997 nastal zbor Trnovo. Od takrat se je zbor pomladil in si zastavil vi-

soke cilje glede kakovosti petja in programa, za seboj pa ima številne nastope doma in v tujini. Vsako leto sodeluje pri reviji Goriški zbori pojo in na festivalu Primorska poje. Njihov repertoar je zelo barvit: od slovenskih narodnih ter umetnih domačih in tujih skladb do črnske duhovne glasbe. Izbor tega programa je zazvenel v naši cerkvi. Nas, ki živimo v tujini, pa najbolj nagovorijo slovenske pesmi. Tokrat nas je zbor s pesmijo Tiha noč je na planoti, ki jo je ustvaril gospod Rijavec sam, živo prestavil v domači kraj zbora, za nekaj minut smo z njimi vred začutili goriško krasoto. Gospod Rijavec, ki je že med mašo opazil našo ljubezen do petja, nas je s svojo spretno dirigentsko roko za zaključek povezal v en zbor in spet je enkrat "Lipa zelenela" (v naši cerkvi in) v naših srcih.

Karmen Fabi

BELGIJA in NIZOZEMSKA

GENK

Mladinska skupina ESKALA, ženski zbor PLANIKA, moški zbor SLOMŠEK, moški kvartet BLED in kvintet SLOVENSKI FANTJE ter mešani pevski zbori ZVON, JADRAN, NAŠ DOM, SLOMŠEK, SLOVENSKI CVET so na srečanju v Genku ponudili poslušalcem več kot le z nostalgijo zapeto slovensko pesem.

Urejenost zborov, raznovrstnost skladb in zanimive ter pristne interpretacije so nudile doživetje žive slovenske skupnosti. Le-ta sicer po letih zori, vendar po duhu in tr-

doživosti vztraja v mladostni zagnanosti.

Mladi so ob boku starejšim vse prej kot le 4. generacija izseljencev in zdomcev. Pojejo z veseljem, v lepi slovenščini, tako narodne kot moderne skladbe.

Po številnih moških zasedbah sodeč je petje moškega zbora med Slovenci še vedno zelo živ način prepevanja. Njihov zven je domač, zlit in ne pozna se, da mnogi na pevske vaje in nastope prihajajo tudi po več sto kilometrov.

Mešani zbori, ki so kar številni (največji šteje kar 40 pevk in pevcev), se ne bojijo tudi zahtevnejšega repertoarja in skladb sodobnejših avtorjev. Dinamika in izgovorjava sta dobra stran vseh zborov. Nekateri med njimi, posebej naj omenim zbora Zvon in Slovenski cvet, pa so me naravnost navdušili s skrbno pripravljenim in ubranim nastopom.

Ljubezen do slovenske pesmi in dostojna glasbena kvaliteta pa 10. srečanje slovenskih zborov iz Evrope povzdigne nad marsikatero z dolgočasno domačo revijo pevskih zborov. In moto srečanja sem resnično doživel.

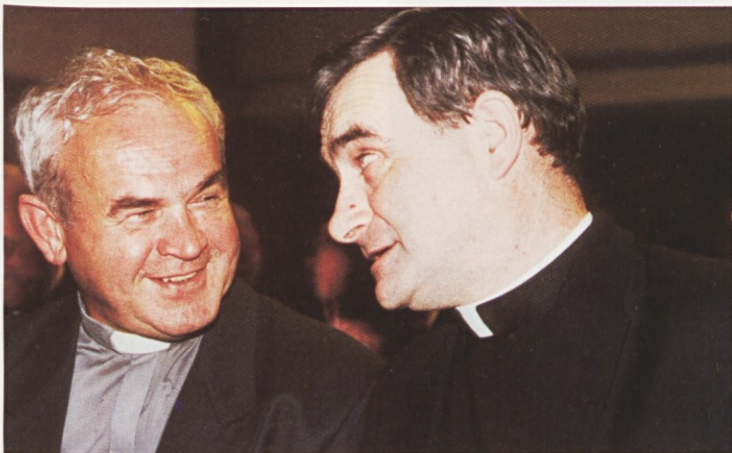
Hvala vsem za čudovito srečanje v Genku.

Alojzij Štefan

Iz Belgije na kratko predstavljam **Deseto srečanje slovenskih pevskih zborov iz Evrope.**

Spoštovanim bralcem Naše luči lahko prišepnem na srce, da mora biti zares žal vsakemu, ki se ni udeležil tega festivala slovenske kulturne, pevske in vsakovrstne lepote, ki poteka vsaki dve leti.

Župnik Alojzij Rajk – Slovenec in Rev. Mc Mahon – Irec v Heerlenu

Dogodek je bil res pravi užitek za uho in oko.

Srečanje je bilo v soboto, 4. maja, ob 14. uri v mestu Genk v Limburgu, v lepi rudarski cerkvi sv. Alberta na Zwartbergu. Organizirali sta ga slovenski društvi v belgijskem Limburgu Naš dom in Slomšek.

Vse pevce so v Našem domu najprej postregli z odličnim kosilom. Nato so se preselili v bližnjo cerkev sv. Alberta. Ob glavnem oltarju, ki je bil lepo okrašen z bujnim cvetjem in napisom "SLOVENSKA PESEM OD SRCA DO SRCA", se je zvrstila elita slovenskih zborov iz zahodne Evrope. Nastopajoči pevci in pevke so bili vseh starosti, od 15. do poznih zrelih let.

Na srečanju zborov je bil prisoten tudi Lojze Štefan, ki se je v teh dneh mudil v Bruslju na sestanku evropskih Karitas. Lojze je velik ljubitelj glasbe, saj vodi kar nekaj zborov v Moravčah. Ob prihodu v Belgijo vedno obiše tudi nas, ki smo v Slovenski katoliški misiji v 100 km oddaljenem Eisdnu - Maasmechelenu. V njegovem poročilu ste lahko prebrali njegovo mnenje o zborih in umetniškem

vtisu, za kar se mu v imenu vseh naših bralcev najlepše zahvaljujem.

Z veseljem smo v svoji sredi pozdravili tudi veleposlanico Republike Slovenije v Bruslju gospo Marijo Adanja in konzula gospoda Butinarja. Navzoči so bili tudi zastopnik občine mesta Genk, ki finančno podpira ta kulturni dogodek, mestni dekan, domači župnik, naš prijatelj zobozdravnik in bivši občinski svetnik Jef Albrechts ter mnogi drugi prijatelji in znanci. Spored sta v slovenskem in flamskem jeziku odlično vodila Stani Revinšek in dr. Franci Novak.

Po nastopu zborov se je nadaljevalo prijateljsko srečanje v lepih prostorih društva Naš dom. Ob odlični postrežbi z okusom slovenske kulinarike je navzoče zabaval ansambel Druga generacija iz Berlina. Zabava se je nadaljevala kar v novi dan. Da, zares lepo in prijetno je, kadar ptice iste bližnje ali daljne preteklosti skupaj s svojimi prijatelji priletijo skupaj ...

Naslednje tovrstno srečanje bo čez dve leti na Nizozemskem v organizaciji Slovenskega pevskega društva Zvon iz Heerlena, ki bo takrat

zabeležilo svojo 75. obletnico delovanja.

NIZOZEMSKA

POSLOVILI SMO SE od Slavka Primožiča, rojenega 18. februarja 1922 v Cerknem. Umrl je 15. aprila 2002. Bil je član slovenskega pevskega zbora "Zvon". Imel je rad naravo, v njej je na sprehodih preživel veliko časa. Veliko veselje je imel z gojenjem cvetja. Imel je tesne stike s svojimi nečaki in nečakinjami v Sloveniji.

Škoda je, da slovenski duhovnik ni imel priložnosti sodelovati ob pogrebnem bogoslužju, zato je tudi vest o njem precej pomanjkljiva. Več nisem uspel zvedeti o njem. Naj mirno počiva v deželi, ki mu je bila nova domovina.

Lojze Rajk

PARIZ

Zbor Adoramus v Franciji

Že dalj časa smo pričakovali "Kulturno društvo Adoramus" iz Slovenj Gradca, ki naj bi nam prikazalo s pristno slovensko besedo in melodijo lepote slovenskih običajev in šeg. Celotno organizacijo je prevzela družina Valant, saj je njihov sin Ciril Valant tudi v zboru in poje kot solist ter je trenutno na delu v Slovenj Gradcu. 20. aprila so se v večernih urah naselili v dvorani g. Jožefa Flisa v Châ-

Gospod Gasparič s hčerko na svojem vrtu

tillonu. Večerjo in vso pripravo je prevzela družina Valant iz La Celle des Bordes. Pri dobri večerji in sladki francoski kapljici so se jeziki razvezali in pozno v noč smo se pogovarjali o vsem, kar nas je zanimalo glede jutrišnjega koncerta v vasi družine Valant. V petek so si ogledali stare francoske gradove in tudi cerkev v Chartresu. Občudovali so vse, kar je bilo lepega, a posebno so bili navdušeni nad lepoto starih okenskih barv in nad mogočno arhitekturo same gotske cerkve. V poznih popoldanskih urah pa so prispeli v vas La Celle des Bordes. Tu so imeli v domači

cerkvi prvi koncert pred francoskimi poslušalci. Zelo veliko ljudi je prišlo prisluhnit slovenski pesmi in lepoti Slovenije. Na izviren način sta gospod Maksimiljen in gosposodična Klara Valant prebrala prevode pesmi in jih skušala umestiti v zgodovinski kraj nastanka. Poslušalci so bili navdušeni in marsikatera roka je bila rdeča od dolgih aplavzov. Res izvrsten koncert je bil nekaj posebnega za vse. Po koncertu pa smo še dolgo ostali v krogu francoskih prijateljev in peli so še več narodnih pesmi. Prav lepo je bilo videti krog nasmejanih in veselih ljudi pred cerkvijo. To je

bilo lepo in bogato srečanje za mednarodna priznanja Sloveniji.

V soboto smo imeli najprej ob 19. uri nedeljsko mašo in po maši smo vsi ostali v kapeli svete Terezije. Spet je zbor izvajal koncert, ki je zelo navdušil slovensko publiko. Obakrat je ga. Polona Gornjak vodila zbor s spretnimi in čistimi znamenji pevovodje. To se prenese na same pevce in poslušalce. Bil je večer, ki si ga še želimo doživeti v našem župnijskem občestvu v Parizu. Vsako kulturno srečanje je globoko priznanje Sloveniji, da zna vrniti tudi nam zdomcem vsaj trenutek sreče.

Vsem, ki ste pomagali pri delu in organizaciji, da sta oba koncerta lepo uspela, naj vam Bog povrne stotero. Posebno se zahvaljujem družini Valant, gospe Jožici Kogej za njeno delo v kuhinji, gospe Evi Sutlič za lep šopek rož in vsem navzočim.

Romanje k brezjanski Materi Božji

Vsako leto se Slovenci iz severovzhodne Francije srečajo pri brezjanski Mariji Pomagaj. To srečanje je že več let, a letos je imelo poseben pomen. Na ta dan smo imeli med nami tudi našega zlatomašnika gospoda Antona Dejaka. Nič nas ni presenetilo, da so se Slovenci in Francozi zbrali pri Materi Božji v Habsterdigu pred podobo Matere Marije! Lepo število romarjev je prišlo tudi iz Pariza. Pot je bila dolga in naš šofer g. Jožef Čevlaj nas je srečno pripeljal nazaj do doma in kot pravi slovenski pregovor: "Za novomašni ali zlatomašni blagoslov ni škoda porabiti novih čevljev." Ob 10. uri smo začeli slovesno mašo. Pristopili smo k oltarju duhovniki, da pozdravimo in molimo z našim

Ciril Valant izroča šopek zboru Adoramus.

zlatomašnikom. Med vhomom k oltarju smo peli pesem: "Zlatomašnik bod' pozdravljen, od Boga si nam poslan ..." Gospod Jože Kamin je v imenu Slovencev pozdravil zlatomašnika v lepem nagovoru in mu zaželel veseli dan in še dolgo življenje pri delu v Gospodovem vinogradu. Naš zlatomašnik je bil rojen 8. 5. 1926 v Ribnici na Dolenjskem. V začetku je hodil v šolo v domačem kraju, a med vojno je bil na študiju v Ljubljani. Po vojni se je z drugimi zatekel v Avstrijo in nato odšel v daljno Argentino. Tam je vstopil v bogoslovje in bil 3. 1. 1952 posvečen v duhovnika. Štiri leta je delal kot duhovni pomočnik v dveh argentinskih župnijah. Na prošnjo škofa Rožmana je prišel pomagat duhovnikom v Francijo, in to leta 1958. Nekaj časa je ostal v Parizu, nato je odšel v Aumetz na pastoralno delo med zdomci in prav kmalu je postal župnik na francoski župniji v Lommerangu in tu ostal do danes. Gospod Stanko Grims mu je vedno dejal: "To je naš zlati deček!" Kajti naš jubilar je bil vedno čilega značaja, veliko je delal in molil za svoje ljudi. Pridigala sta mu dva duhovnika, in sicer v francoščini generalni vikar meške

Rože prijatelj za 90. letnico rojstva gospe Marije Matko

škofije in v slovenščini moja malenkost. Oba sva poudarjala modrost in vero našega današnjega zlatomašnika. Na koncu se je tudi sam zahvalil vsem navzočim in nam podelil zlatomašniški blagoslov. Skupni zbori so prepevali kot slavčki in marsikatero oko se je orosilo ob lepi melodiji in zdravi besedi. Iz cerkve smo se preselili v slovenski dom v Merlebach, kjer so nam pripravile bogato kosilo pridne roke Slovenk iz župnijskega občestva. Tam smo spet nagovorili zlatomašnika in ga obdarili z lepimi darovi. Po kosilu smo imeli v slovenski kapeli pete litanije Matere Božje in po njih smo se

poslovlili s pesmijo in nasmehom ter polagoma odšli vsak na svoj dom. Vsi smo še enkrat voščili našemu jubilaru vse najlepše za bodoče delo na Gospodovi njivi. To je bil dan, ki ga je naredil Gospod!

Pariški zmaji

Mladina ima ideje. To je dobro. Tako so nas presenetili pri Društvu Slovencev v Parizu, ko so nam napovedali, da je nastala prva slovenska nogometna ekipa v Parizu, ki nosi naslov "Pariški zmaji". Vsak je dobil vabilo na prvo tekmo, ki se je odigrala v Savignyju sur Orge. Prva nogometna tekma se je odvijala 3. maja 2002 ob 21. uri. Na stadionu Jean Mulin smo se gledalci zbrali, da bomo podpirali našo slovensko ekipo, a v srcu smo vsi upali, da bomo zmagali; na žalost vseh so naši mladi igralci priigrali samo neodločen izid. Ni pomemben rezultat, a lepo je bilo videti mlade, kako vestno in živahno so nabijali žogo. Kot zmaji niso bruhalo ognja, temveč je bila res dobra igra. Nekateri so imeli zelo lepe poteze in večkrat so se prebili do nasprotnikovih vrat. Za začetek je bilo kar dobro. Seveda bo treba še veliko vaditi pravi nogomet, če bodo hoteli Pariški zmaji zmagati

Zlatomašnik Anton Dejak

Velikonočni pridigar jezuit p. Benedikt z verniki

na turneji po Sloveniji v mesecu juliju. Tam bo šlo zares in ne kot tu na prijateljski tekmi. Mladi, z vami smo in vsi vas podpiramo pri tem plemenitem začetku. Vse najboljše na poti k zmagi v Sloveniji.

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIJA

MANOSQUE

V mesecu marcu je v Južni Franciji ugasnilo življenje našega rojaka Ernesta Bedrača. Ernest se je rodil leta 1938 v Mariboru kot edini sin družine z osmimi otroki. Po osnovni šoli se je izučil za kleparja in komaj polnoleten odšel v svet, najprej v Italijo in Nemčijo ter končno v Francijo. Tu je vstopil v tujsko legijo in se boril v severni Afriki.

Leta 1963 je zapustil poklicno vojsko in se vrnil v Francijo v mesto Aubagne, kjer se je tudi poročil in se zaposlil. V zakonu so se mu rodile tri hčerke in sin. Kasneje se je z družino preselil v Manosque in tu ostal do smrti. Leta 1998 je šel v pokoj, a mu je huda bolezen preprečila, da bi v miru in dlje časa užival svoja zadnja leta življenja. V zavesti, da so mu šteti meseci in dnevi, se je nedolgo pred smrtjo še zadnjič odpravil v domovino, da bi se poslovil od svojcev. Umril je 16. marca, po hudem boju z boleznijo, v kateri mu je stala ob strani gospa Marija Rot.

Rajni Ernest je bil veseljak in dobrega srca. Zaradi oddaljenosti od Marseilla se je posebej v zadnjih letih bolj redko udeleževal srečanj rojakov, a vseeno se je vedno čutil

povezanega z nami. Bil je tudi zelo priljubljen v svoji okolici. Pri pogrebni maši se je zbralo veliko ljudi in ob koncu se je razlegla tudi slovenska pesem, ki je bila rajnemu posebno pri srcu. Ernest bo počival v slovenski zemlji, v grobu svojih staršev v rodnem Mariboru. Naj se dobri Bog milostno ozre na njegovo življenje in ga sprejme k sebi!

MARSEILLE

V zadnjem času je zaradi boleznih in ostarelosti naših rojakov obisk pri naših mašah vedno bolj upadal. Že dolgo smo se spraševali, če bomo še lahko kljubovali in nadaljevali z našimi srečanji. Zaradi napovedanega odhoda slovenskega duhovnika iz Južne Francije je moralo žal priti tudi do trenutka, ki se imenuje: ZADNJIČ. Čeprav so bila po sili razmer že na mnogih krajih v Evropi in po svetu ukinjena slovenska bogoslužja, je to vsakokrat znova boleče tako za ljudi kot za duhovnike. Cerkev se trudi po svojih močeh, da bi poskrbela za številne slovenske skupnosti po svetu, a primanjkuje ji duhovnikov. Res pa je tudi, da so žal le redki duhovniki pripravljene oditi iz domovine med rojake v širni svet.

Priznam vam, da sem bil prvič postavljen pred dejstvo, da kje ukinem slovensko mašo in da mi je bilo osebno silno težko, ko sem bil na soboto pred belo nedeljo zadnjič med vami v Marseillu. Spodbudno pa je dejstvo, da ste vendarle bolj ali manj vključeni v krajevne župnije, kjer živite. Pot, ki smo jo prehodili skupaj, ni bila slučajna. Bila je delo božje Previdnosti. Naša bodočnost je v božjih rokah in s trdno vero v Kristusa se nam ni ničesar bati. Po duhovnikih vaših francoskih župnij se hranite z za-

V aprilu smo se iz Nice odpravili na Korziko.

kramenti večnega življenja! Ostanite zvesti Bogu po daru vere in tudi po daru slovenstva! Kjerkoli smo, nam je vera luč in zvestoba koreninam oporni steber. Prisluhimo Kristusu, ki neprestano ponavlja: "Ostanite v moji ljubezni!" Včasih je ta ljubezen zelo zahtevna, a ne razočara.

Predragi rojaki iz Marseillea in okolice! Gotovo je sedaj trenutek, da na vas naslovim svojo iskreno zahvalo za vso toplino in skrb, ki ste mi jo izkazovali, za vse vaše žrtve in molitve, ki so me krepile v duhovniškem poslanstvu, za vse darove, s katerimi ste me podpirali in mi tudi tako pokazali, da cenite moje delo. Če mi bo le mogoče, se bom tu in tam še vrnil, da vas obiščem. Naj vas nebesa ohranijo v dobrem in plemenitem čutenju!

NICA

Že večkrat so naši ljudje izrazili željo, da bi jih nekoč popeljal na Korziko. In da ta "nekoč" ne bi postal "nikoli", smo se v aprilu le opogumili. Z našim kombijem smo se vkrcali na ladjo in avantura se je začela. Hoteli smo si v treh kratkih dneh pobliže ogledati, zakaj Korziko imenujejo Ile de Beauté - Otok lepote.

V Bastiji nas je po več kot štirnem gujanju na morskih valovih pričakal nasmejani bradati rektor poljske ustanove Svete Hijacinte, v kateri smo si našli začasni dom. In res smo se počutili kot doma. Mlade in prijazne redovnice so nas razvajale z izvrstno hrano in dobrim vinom, čez dan pa smo se naužili obilja zanimivosti, ki jih ta lepi korziški otok hrani v svojih ne-drjih. Zanimivo je, da na celini vlada o Korziki tako mnenje, kot je še pred nekaj leti veljalo med tujci o

Sloveniji: "Pazite, tam so teroristi, vse vas bodo poslali v zrak! Kaj rinete tja, kjer vlada vojno stanje." V resnici pa je prava podoba drugačna: Sprejela nas je mirna dežela dobrosrčnih ljudi. Samo eno znamenje priča o nenaklonjenosti Korzičanov proti francoski nadvladi: na vseh tablah z dvojezičnimi napisi v francoskem in korziškem jeziku so nezadovoljneži premazali z barvo francoski del pisanja. Kot da bi se znašel nekje na avstrijskem Koroškem, kjer skrajneži uničujejo slovenske podnapise ...

Korzika slovi po naravnih lepotah, mi pa ne bi bili Slovenci, če se ne bi seznanili tudi s prav tako slavnimi sadovi korziške svinjereje in vinskih trt. Sploh svinjine je vsepovsod v izobilju. Ko smo se podali na lep izlet čez hribovski svet ob vznožju gore Monte Cinto (ki je le malenkost nižja od našega Triglava), so se vsepovsod ob cesti pasli prašiči. Celó po cestah se mirno sprehajajo in mnogi turisti se ustavljajo, da z njimi podelijo svojo malico po načelu: "Danes jaz tebi, jutri ti meni." Mogoče koga celo premami skušnjava, da v prt-ljažnik svojega avtomobila na skrivaj zapre kakšnega simpatičnega odojka. Vsekakor smo bili mi dovolj krepotni in smo si salame kupili kar v trgovini ...

Še veliko je bilo lepih in veselih utrinkov, ki so nas spremljali čez hribe in doline ter ob obalah rajskega otoka. Žal mi je bilo le to, da je bil naš kombi premajhen in da so nas marsikateri rojaki, ki bi želeli iti z nami, lahko spremljali na naših poteh samo v mislih. Kaj naj rečem drugega kot: "Pa drugič več sreče!"

Vaš župnik
David

BERLIN

Kako lep je pogled na poljane cvetočih tulipanov in narcis, na ozeleleno in cvetoče drevje, na urejene vrtove, kjer nas narava vsak dan znova razveseli z novim življenjem, z drobno bilko, ki najprej ozeleni, zacveti, čez nekaj mesecev rodi sad ... Toda iz vsega skupaj ne bi bilo veliko, če za naše sejančke in sadike ne bi lepo skrbeli od vsega začetka, od dneva, ko jih posejemo ali posadimo, odstranjujemo plevel, dodajamo gnojila.

Tako je tudi v našem življenju. Da bi se nam rodil srečen otrok, ki bo postal odločen in samostojen človek, morata zanj skrbeti starša že v nosečnosti, ko pa se rodi, ga je potrebno skrbno negovati, ljubeče vzgajati in vsak dan nam podari

Mariška Kolar, 50-letnica, pridna šivilja, ki rada naredi veliko dobrega tudi za ministrante in župnijo.

Erika Strmšek ob 70-letnici s svojimi zlatimi hčerami in vnuki. Nepogrešljiva je pri pomoči v slovenski župniji, otroci pa so zelo aktivni v cerkvenem življenju.

kaj novega: nasmeh, iskrice v očeh, prvi zobek, prvi korak ... Vse to staršem poplača trud in nas razveseljuje.

Nič drugače ni v naši katoliški skupnosti. Mladi rod je bodočnost naše župnije! Kdor s starši od malega moli, hodi z njimi v cerkev, redno obiskuje verouk, sodeluje pri župnijskih aktivnostih - za tega se ni bati. Ta ima trdne korenine v veri in dobro popotnico za zdravo duhovno in osebnostno rast. Srčno veseli smo vsakega novega člana in Bog bodi zahvaljen, da se še rojevajo otroci, ki jih starši prinesejo h krstu.

V slovenski župniji v Berlinu smo imeli v kratkem kar tri krste. Prvi je bil v soboto, 23. marca 2002, ko sta ponosna starša Edo in Tanja Poštrak prinesla h krstu svojega drugega otroka, hčerko Katarino. Svak Uwe je bil ponosni boter, dedek Edi in babica Darinka Poštrak pa sta nadvse srečna spremljala obred, pri katerem so vsi lepo sodelovali.

Drugi krst je bil čez štirinajst dni, 6. aprila 2002. Tudi ta krščenska prihaja iz rodu družine Poštrak.

Tokrat smo bili pričre krstu male Mariele, boter je bil njen stric Edo. Mamica Klavdija in očka Uwe Hoppe sta velika dobrotnika naše župnije. Po njuni zaslugi smo pred božičem v cerkvi dobili nov tepih, podarila sta tudi projektor, da v skupnih prostorih lahko gledamo program slovenske televizije na velikem platnu, poskrbela pa sta tudi za namiznoteniške navdušence, saj sta nas opremila z mizami za namizni tenis in še bi se kaj našlo.

Tretji krst pa smo imeli v nedeljo, 21. aprila. Tokrat to ni bil otročiček, pač pa odrasel fant Klaus, posinovljenelec v družini Marije in Norberta Ranftla. Botra Helena in Anton Petrič iz Rateč sta prišla v Berlin iz Slovenije in s tem pokazala, da bosta ne glede na razdaljo stala ob strani svojemu krščencu. Vsi v župniji smo veseli lepe Klausove odločitve, da bo odslej član velike Kristusove družine.

V tem času smo tudi praznovali. Naša župljanka Erika Strmšek je praznovala 70 let življenja. Jubilej je obhajala v župniji z vsemi, ki jo imajo radi. Deležna je bila mnogih

čestitk, najbolj pa je bila vesela obiska hčerk in vnukov, ki živijo na zahodu Nemčije. To je bilo zanjo največje darilo!

Erika je povsod zelo priljubljena, rada pomaga pri vseh delih v skupnosti, redno obiskuje svete maše in po maši rada pride na pogovor v skupne prostore, tako v soboto kot tudi v nedeljo. Praznovanje je zelo lepo uspelo. Zapela so ji tudi dekleta iz zbora Planika.

Veliko je novih Abrahamov. Tokrat sta praznovali 50 let življenja Vikica Horvat, mama Danijela Horvata, člana Druge generacije, in Slavica Goljevšček. Obe radi poprimeta za delo v župniji. Praznujejo pa tudi mladi. Pevka zbora Planika, Laura Weber, je v soboto, 20. aprila, praznovala svoj 18. rojstni dan v krogu mladih prijateljev v prostorih župnije. Slovenski študent Tomaž Kumer pa je ostalim zbranim prikazoval diapozitive o lepotah Slovenije.

Tako vsi skupaj komaj čakamo na konec tedna, da se dobimo pri maši, kasneje pa v skupnih prostorih, kjer se vedno kaj dogaja. Vsakokrat kdo prinese kakšne sveže novice iz Slovenije, tako nam snovi za pogovor nikoli ne zmanjka.

Nadškof dr. Ivan Jurkovič, apostolski nuncij v Belorusiji, na obisku v Berlinu

V soboto, 27. aprila 2002, je bil za slovensko župnijo v Berlinu velik dan, saj nas je obiskal naš rojak, nadškof dr. Ivan Jurkovič, apostolski nuncij v Minsku v Belorusiji. Vodil je večerno bogoslužje, pri katerem je somaševal z župnikom Dorijem. Vse prisotne je lepo nagovoril, primerno velikonočne-

mu času, ter vsem vlil novega upanja in novih moči. Iskreno smo mu hvaležni za njegove v srce segajoče besede. Tudi nadškof Jurkovič je bil vesel našega sodelovanja, predvsem sodelovanja tolikih ministrantov in ljudskega petja. Po maši se je zadržal v skupnih prostorih župnije, kjer je praznovala Abrahama Slavica Goljevšček in je bila zelo vesela, ker je bila deležna tudi škofove čestitke, saj je njen rojak iz okolice Kočevja. Slavica se veliko žrtvuje pri delu v župniji, prav tako tudi njen mož Toni, ki je odličen mizar in je že veliko dobrega storil za župnijo. V delo župnije pa se vključujeta tudi njuni hčerki Tanja in Mateja. Mateja je pridna ministrantka, rada hodi k verouku in pleše pri folklori.

Skupaj z uglednim gostom smo se dolgo v noč zadržali v skupnih prostorih, drugi dan, v nedeljo, pa se spet v lepem številu zbrali pri maši. Tudi nedeljsko mašo je vodil nadškof Jurkovič, po maši pa se je pomešal med ljudi. Vsem je bilo zelo všeč, ker se je pri vsakem malo ustavil in pokramljal.

Isti dan, v nedeljo, 28. aprila 2002, sta slovenskega nadškofa dr. Ivana Jurkoviča, nuncija v Belorusiji, in slovenskega župnika v Berlinu, Izidorja Pečovnika-Dorija, povabila v svojo rezidenco slovenski veleposlanik v Berlinu, Alfonz Naberžnik in njegova žena Julija, ki sta pripravila lep sprejem in poskrbela, da bo ta dogodek ostal vsem v nepozabnem spominu. Tako je bil naš gost povsod deležen izredne pozornosti, mi pa smo bili zelo veseli njegovega obiska in se mu zahvaljujemo za njegovo pričevanje!

ESSEN

V Emavs "k sosedomim"

Število posameznih skupnosti rojakov v slovenski župniji je ravno tako veliko, da pridemo "skozi" s sv. mašo enkrat na mesec. Izjemi sta le skupnosti v Oberhausnu in Essnu, kjer je sv. maša redno vsako nedeljo in praznik.

In kako si pomagajo v nekaterih skupnostih, da so več kot samo enkrat na mesec pri slovenskem bogoslužju - lep primer sta tu skupnosti iz **Wettra in Castropa**. V Wettru so imeli mašo na cvetno soboto in velikonočni ponedeljek, v Castropu na naslednjo, belo nedeljo. In prijateljski dogovor, ki že nekaj časa traja: v Emavs gremo eni k drugim. Tako smo vsaj dvakrat na mesec pri slovenski maši ter na skupnem pomašnem srečanju. Pridne in iznajdljive roke rojakinj vedno pripravijo kaj sladkega za k skupni redni večerji. Obe skupnosti se družno spomnita osebnih praznikov rojakov iz obeh skupnosti, jim zapojejo in podarijo

manjše darilo. Lepo si porazdelijo tudi branje beril za obe skupnosti. Takšno ravnanje je vredno vse pohvale in posnemanja. Tudi nekatere druge skupnosti, ki niso daleč narazen, bi iz tega zgleda lahko našle obogatitev zase, tako pri sv. maši kot na srečanju po njej. Potrebno pa je imeti vedno vsaj nekaj "odprtih in potrpežljivih delovnih rok" in nasmejanih obrazov, ki soustvarjajo prijetno skupnost kljub vsem različnostim, ki sestavljajo pač vsako skupnost, družčino ...

Bodi omenjen še en "Emavs k sosedomim". Prijetna "družčina" rojakov iz **Eschweilerja** je z razvedrilnim programom prišla v goste ob materinskem dnevu v **Moers**. Potrebno je bilo prevoziti kar nekaj kilometrov, da so rojaki razveselili sorojake. In niti prijateljstva se tako medsebojno tkejo in poglobljajo. In prav tega toplo človeškega med seboj in družno pred Bogom smo v tem tako velikokrat trdem in hitečem času sila potrebni.

M. M.

(Neukirchen - Vluy) Delo skritih in spretnih rok naših številnih rojakinj

(Moers) Pozdravljena kraljica maja

Naj nas oba primera sodelovanja opogumljata in utrjujeta predvsem v naših načrtovanjih po skupnostih v bodoče ...

Šmarnice - več kot samo spomin

Dediščina, ki smo jo kot mladi prinesli s seboj na tuje, je tudi bogata in pristna marijanska pobožnost, ki jo goji slovenski narod do Marije. Sredi naglice življenja in vseh številnih obveznosti je bilo videti, da ta dediščina ni več tako živa. Hvalevredno pa je ugotavljati, da z življenjskim zorenjem bogati in zori tudi ta duhovna odlika med nami. Letošnji maj je bil ponovno priložnost za to potrditev. Po skupnostih smo povsod vpletli "ljubezen" do Božje Matere. In naša slovenska Marijina pesem je odpirala srce za njen blagoslov in priprošnjo. Posebej še za mnoge bolne in trpeče med nami, ki jih priporočamo v molitveni spomin in priporočilo tudi v bodoče. Naj Ona, pomoč kristjanov in zdravje bolnikov, utrjuje in bodri naše preizkušane sestre in brate.

Prazniki nas posebej družijo

Vabilo za Essen: 8. junija ob 15.30 bo pri Sv. Janezu (kjer je redna

slovenska sv. maša) srečanje škofa z birmanci, družinami ter vsemi rojaki. Lepo vabljeni. Sledilo bo še skupno srečanje v dvorani. Naslednji dan, 9. junija ob 9.30, pa bo slovesnost sv. birmice, ki nas vse enako prizrčno vabi.

Vabilo tudi na 1150. obletnico mesta Essen v soboto, 29. 6. Med različnimi tu živečimi narodnimi skupnostmi sodelujemo tudi Slovenci s petjem, folkloro in našimi narodnimi jedmi. Najboljše ogledalo pa bo seveda naša prisotnost.

AZ

FRANKFURT

Zbral sem nekaj kratkih utrinkov iz meseca aprila in začetka maja. V tednu po veliki noči, ko je bil župnik nekaj dni doma, je oddal letošnje postne darove na Karitas v Ljubljani. Dobiček od letošnjega pustovanja pa smo nakazali Rafaelovi družbi (prav tako v Ljubljani) kot pomoč argentinskim Slovencem pri vračanju v Slovenijo. Vseh darov je bilo 1300 EUR.

Med najstarejše člane slovenske skupnosti spada prav gotovo gos-

pod **Henrik Wolf** iz Frankfurta, ki je konec aprila dopolnil **85 let**. Živi v sobici v bližini glavne železniške postaje. Po rodu je sicer kočevski Nемеc, a ima slovensko državljanstvo. Vsi se ga bomo spomnili z nekaterih naših prireditvev, ker je vedno nekoliko nenavadno oblečen, pa tudi po tem, da je vedno uporabljal takšen ali drugačen fotografski aparat. Bil je namreč poklicni fotograf. V preteklem letu ga je menda neka skupina Kurdov pretepla, češ da je turški vohun in

Henrik Wolf v družbi z župnikom Martinom Retljem

Zakonca Harapin sta se ob vrnitvi v Slovenijo poslovila od prijateljev.

je moral biti nekaj časa v bolnišnici. Še za naprej mu želimo trdnega zdravja.

1. maja je god sv. Jožefa Delavca, zavetnika naše slovenske župnije v Frankfurtu. Kakšnega posebnega župnijskega praznovanja nismo pripravili, le bogoslužje smo skušali narediti nekoliko bolj slovesno, pa tudi na mizi v dvorani se je poznalo, da imamo žegnanje oziroma proščenje. Ravno v dneh okrog tega praznika pa sem izvedel žalostno novico, da je šlo lesno podjetje VOKO v bližini Licha v stečaj. V njem je bilo v času delovanja zaposlenih več Slovencev. Okrog 400 ljudi je ostalo brez dela, med njimi kar nekaj Slovencev.

rem

MANNHEIM

Vrnitev v domovino

Sredi aprila sta se **Tinka in Maks Harapin** po dolgih letih bivanja v Nemčiji vrnila v Slovenijo, kjer sta si na Gorenjskem blizu Jesenic sezidala hišo. Bila sta redna obiskovalca slovenske maše in drugih slovenskih prireditev, zato se bo njuna odsotnost kar precej

poznala. Ker pa njuna hči Sabina živi v Nemčiji, upamo, da se bosta pogosto oglasila, ko bosta prihajala k njej na obisk. V Sloveniji pa jima želimo prijetno uživanje pokojnine.

Plakat slovenske župnije na Maimarktu

Mesto Mannheim vsako leto v začetku maja priredi največji semenj

v Evropi. Ker celo mnogi slovenski novinarji ne znajo ločiti med besedama sejem in semenj ali pa se besede semenj izogibajo, ker je ne znajo sklanjati, naj najprej razložim razliko. Sejem je bolj v obliki razstave, kjer se stvari lahko ogleda in sklepa kupčije, predmetov samih pa se takrat ne dobi v roke, ampak kasneje. Zato je večina dni na sejmihi namenjena poslovnemu, za navadne ljudi pa le manjši del časa za potešitev radovednosti. Tam, kjer pa se predmete na veliko prodaja kot na tržnici, je bolj primerna beseda "semenj". In ta pomen uporabljajo tudi v Mannheimu, medtem ko bi v Sloveniji temu rekli že velesejem.

Ker v Mannheimu letos praznujemo sto let od ustanovitve mestne dekanije, se je katoliška skupnost odločila, da na letošnjem semnju nastopi s svojim paviljonom. Prikazane so bile vse dejavnosti v okviru dekanije, od otroških vrtcev,

Martina razlaga plakat slovenske župnije na Maimarktu.

Caritas, upokojevcev in mnogih drugih aktivnosti. V soboto je bil semanji dan namenjen predstavitvi tujejezičnih župnij. Tako smo se tudi Slovenci predstavili s svojim plakatom, na katerem smo, kolikor nam je prostor dopuščal, prikazali življenje slovenske župnije v Mannheimu. Na morebitna vprašanja pa je bila pripravljena odgovarjati Martina Bencik. Resnici na ljubo moramo povedati, da med Nemci ni bilo skoraj nobenega zanimanja za ogled plakatov tujejezičnih župnij oziroma za podrobnejše informacije o življenju teh župnij, saj še za nemški del ni bilo veliko zanimanja. Martina, ki je poleg predstavitve naše župnije morala razdeljevati tudi nemške letake, je povedala, da so se kmalu pritožili s sosednjih stojnic, ker so ljudje tam odmetavali letake, ki so jih prejeli na cerkvenih stojnicah. V verskem pogledu gotovo ni bilo dosti koristi, za Slovence pa se je nastop vseeno splačal, saj so mimoidoči vsaj opazili slovensko zastavo in napis na plakatu ter s tem hočeš ali nočeš morali vzeti na znanje, da smo tudi Slovenci prisotni v Mannheimu. Tako smo bili vsaj na plakatu bolj prisotni, saj nas je sicer tako malo, da nas v mestu ne morejo prav opaziti.

Janez Modic

MÜNCHEN

Materinski dan

Prireditev ob letošnjem materinskem dnevu smo pripravili v nedeljo, 28. aprila. Datum je morda nekoliko neobičajen, vendar je na polovici med slovenskim in nemškim materinskim dnevom. Tudi letos so naši šolarji svoje mame in vse farane razveselili z gledališko igrico. Izbrali so dram-

sko igrico Kristine Brenkove **Modra vrtnica**.

V pravljичnem rožnem kraljestvu vlada kralj, ki nadvse rad vrtnari. Ljubši kot kraljevski prestol mu je vrt, ljubše kot kraljevsko žezlo sta mu lopata in motika, ljubše kot vladanje mu je negovanje vrtnic. Njegova velika želja je, da bi vzgojil pravo, živo, dehtečo modro vrtnico. Svojo željo zaupa svoji zvesti pomočnici vrtnarici. Ta mu svetuje, naj svoj prestol prepusti hčerki,

kraljeval pa bo njen soprog. Dobrodušni kralj je navdušen nad predlogom, saj bo končno lahko uresničil svoje skrite želje. Težava je le, da princeska še nima snubca. Bistra vrtnarica najde rešitev. Princeska se bo omožila s tistim fantom, ki ji bo prinesel pravo modro vrtnico. Rečeno-storjeno. Po vsem kraljestvu so razglasili kraljevski ukaz, da se išče mladenič, ki je vzgojil modro vrtnico. Brhko princeso bi radi osvojili črn princ iz

Princeska si izbira snubca.

Modra vrtnica – zaključna pesem

Dalatomataje, zali princ iz Indije-karamindije, plašni sosedov Janezek, a nobenemu prevara ne uspe. Princeska takoj ugotovi, da so vse modre vrtnice ponarejene. Ko so že vsi obupali, se ob sončnem zahodu prikaže fant s piščalko, iz katere pričara čudovite melodije. Ko zve, da princeska išče snubca z modro vrtnico, brž utrga moder šipkov cvet in ji ga pokloni. V ljubezni lahko tudi šipek diši kot vrtnica. Nihče temu ne nasprotuje. Kralj in

Fant s piščalko ...

... in princeska

vrtnarica skleneta, da bosta še naprej samo vrtnarila, princeska in njen izbranec pa si želita oblikovati življenje po svoje. Nihče noče kraljevati. Ljubezen in osebno zadovoljstvo sta bolj osrečujoča kot moč, oblast in bogastvo. Biti je važnejše kot imeti. Nazadnje ustoličijo dvornega norčka, ki bo odslej vladal rožnemu kraljestvu. Vsake podobnosti z resničnim svetom so zgolj "naključne".

Naši šolarji so se za predstavo dobro pripravili. Posebno se je odlikovala Petra s svojo doživeto igro. Pripravila je lepo kuliso, pripomočke za igro in izbrala glasbo. Veronika Tomšič je sešila čudovite kostume, glasbenici prof. Martina Batič in prof. Elena Hribernik sta s svojim dovršenim instrumentalnim izvajanjem na klavirju in flavti popestrili predstavo. Otrokom so pevske priskočile na pomoč članice našega dekliškega pevskega zbora, za kar se jim pristrčno zahvaljujemo. Posebno umetniško doživetje pa sta nam pripravili že omenjeni glasbeni umetnici pri maši v cerkvi, kjer sta zelo doživeto zaigrali Gounodovo Ave Marijo in Orffovo Introventata.

STUTT GART

Romanje v Burgundijo
(od 27. aprila do 1. maja 2002)

Ko je bilo načrtovano romanje Slovencev iz Južne Nemčije v Lurd zaradi organizacijskih težav omejeno le na romarsko skupino iz Münchna, se je v Stuttgartu porodila misel na romanje v Burgundijo. Gotovo leži ta francoska pokrajina zelo visoko na lestvici priljubljenosti "drugih domovin" našega župnika dr. Zvoneta Štrublja, saj je v zelo kratkem času do podrobnosti izpilil bogat program romanja.

Največ moči in prepričevalne umetnosti pa je moral vložiti v iskanje romarjev, saj Burgundija nima tako slovečega imena kot Lurd, Rim ali Sveta dežela.

Prvi popotni duhovni impulz smo zaužili ob avtocestni kapeli Baden-Baden in nadaljevali pot preko Mulhousa, Besancosa, Dijona do Avallona z vmesnim postankom v Fontanayu, kjer smo prvič občudovali prvotno cistercijsko arhitekturo. Samostan s cerkvijo iz leta 1119 - pri gradnji je sodeloval še sv. Bernard iz Clairvauxa - je enkrat spomenik pod okriljem Unesca. Med potovanjem nam je župnik dal zaslutiti, da ima še marsikaj v svoji skriti zakladnici. Obogatil nas je s popotno mapo, s popotno uganko, s skritim prijateljem (skupinsko igro) in nas vsak dan obogatil z osebnim angelom.

Drugi dan smo si ogledali romarsko cerkev sv. Marije Magdalene v Vezeleyu, ki so jo gradili od 11. do 13. stoletja. Redovnica, ki nas je tako goreče in prepričevalno vodila po cerkvi, da "skoraj" ne bi potrebovali prevajalca, je navdušena povedala, da je njena glavna predstojnica po očetu Slovenka in se piše Zupan.

Pot smo nadaljevali v Nevers, kjer je kot redovnica živela Bernardette Soubirous, lurška Bernardka in kjer počiva njeno neiztrohnjeno telo. Z globoko doživeto nedeljsko mašo na njenem grobu, s sodelovanjem vseh prisotnih, z osebnimi molitvami in prošnjami smo zaključili nedeljski romarski dan. Odpeljali smo se v Paray-le-Monial, povečerjali in si z dobrim odprtjem burgundskim vinom pogasili žejo. Dvakrat smo prespali v neposredni bližini ene najlepših francoskih romarskih cerkva, bazilike Srca Jezusovega, in to ravno nasproti

Romanje v Burgundijo

kapele prikazovanja Srca Jezusovega sveti Marjeti Mariji Alacoque. Mislim, da je to za Lurdom najpomembnejše francosko duhovno središče in zaslutili smo, da je to kraj milosti in čudežev.

Na poti proti Taizeju nam je naš župnik pripravil še eno presenečenje. Peljal nas je h karmeličankam miru, kjer je bil sam dvakrat na duhovnih vajah. Videli smo tudi košček videa, kjer je, prav na tem kraju, še zelo mlad (zelen), govoril na francoski televiziji. Taize je na vse napravil izjemen vtis. Pričakala nas je mlada Nemka s Pismom iz Taizeja v slovenščini, duhovno delovanje taizejske redovne skupnosti pa nam je predstavil Amerikanec francoskega rodu, ki trenutno bere knjigo Borisa Pahorja o povojnih dogodkih na slovenskem Krasu in tudi sam Slovenijo kar dobro pozna. Stali smo v vrsti za večerjo, ko je ravno pred nami zmanjkalo hrane. Kakšne pol urice smo skraj-

šali s petjem domačih pesmi in kmalu so se vse vrste majale in ritmu: Mi se imamo radi, radi, radi ... In seveda. Ob slovenskem petju smo našli štiri Slovence, s katerimi smo skupaj večerjali. Večerna molitev v cerkvi sprave s taizejskimi brati in številnimi mladimi od vsepovsod, tudi iz Ribnice na Dolenjskem, v tišini in prepevanju, je na nas napravila nepozaben vtis.

Tu je bila tudi nekakšna prelomnica našega romanje. Morali smo se počasi obrniti proti domu. V Clunyju smo si ogledali znamenito in mogočno benediktinsko opatijo z ostanki cerkve sv. Petra in Pavla, ki je bila nekoč samo za nekaj metrov krajša od rimske velikanke in je skoraj povsem podlegla francoski revoluciji.

V mestu Beaune smo si ogledali svetovno znamenitost Hotel Dieu (Božje zavetišče), ki je bil ustanovljen 1443 kot bolnica za uboge in je bila v uporabi do pred kratkim. Zvečer nas je župnik spet presenetil z zelo okusno večerjo, ki jo

je naročil v prijetni restavraciji in smo jo vsi hvalili, le nekateri so malo pobledeli, ko so zvedeli, da smo za predjed jedli polže. Dobro smo jih namočili z burgundcem in naša grla so prepevala še dolgo v noč. Drugo jutro, na praznik sv. Jožefa Delavca, smo vsi zdravi in veseli prepevali Bogu v čast in Francozom v veselje pri maši v cerkvi Notre-Dame.

Na poti proti Stuttgartu smo se ustavili še v Dijonu, glavnem mestu Burgundije, kjer smo si ogledali še katedralo in gotsko cerkev Notre-Dame s "črno Marijo", Materjo upanja, ki je najstarejši leseni Marijin kip v Franciji. Pri njej smo, ko smo se dobro uglasili, prav lepo zapeli litanije Matere Božje in opravili šmarnice.

Hitro, hitro mine čas ..., mine tudi še tako lepo romanje in komaj smo po poti do Stuttgarta vsi utegnili povedati svoje vtise (tudi duhovna doživetja!), razvozlati popotne uganke in odkriti svoje skrite prijatelje. Najbrž smo si vsi edini, če

rečemo, da smo v Burgundiji pustili še marsikaj, tudi naša srca.

Štefan Fabčič

Občni zbor in humanitarna prireditve

V nedeljo, 14. aprila zvečer, je bil v dvorani na Staffenbergstraße v Stuttgartu redni letni občni zbor "Kulturnega društva Slovenija Stuttgart e.V.", ki se ga je udeležila velika večina članov.

Razširjeno predsedstvo je na podlagi določil statuta društva sprejelo sklep, da razpiše volitve v vse organe društva. Misel na nenadno in bolečo izgubo našega dolgoletnega prijatelja, sodelavca in moža izrednih sposobnosti, dosedanjega predsednika Toneta Strojana, nas je spremljala ob našem delu.

Za novega predsednika društva smo z veliko večino izvolili Ivana Rantuša. V demokratičnem duhu in z navdušenjem pa smo za njegovo namestnico izbrali Cilko Novak, kar je tudi zahvala za njeno dolgoletno požrtvovalno delo. V prijetnem volilnem vzdušju smo izvolili še primerne kandidate v vse društvene organe. Naj med njimi še posebej omenim Ireno Strojano, ki nas je kljub svojim velikim študijskim obremenitvam prijetno presenetila s pristankom, da postane predstavnica mladine.

Na pobudo novega predsednika smo za častno članico društva soglasno izvolili gospo Katarino Strojano, ženo pokojnega Toneta, saj mu je vedno nesebično stala ob strani. Brez njenega samoodpovedovanja in dela društvo ne bi postalo to, kar je danes.

S potrditvijo sprememb in dopolnitev statuta se je končal uradni del srečanja. Ob lepo pogrnenih mizah smo v prijetnih pogovorih

nato zaključili naše nedeljsko srečanje.

V tem prelomnem obdobju, ko smo ostali brez kapitana naše ladje, sredi oceana tujine, je bil to zelo osvobajajoč akt prenove in novih začetkov.

Vsem novoizvoljenim članom društvenih organov želimo polno mero osrečujočega pozitivnega dela, tako da bo društvo z novim krmarjem zaplulo v uspešne in prijetne dni, polne novih uspehov.

Teden dni pozneje je naše mlado drevo rodilo prve sadove.

V duhu svojega očeta je Irena Strojano 21. aprila oblikovala program "Dobrodelnega kulturnega večera" ob sodelovanju "Slovenske katoliške župnije" in "KD Slovenija". Z lepo oblikovanimi vabili nas je opozorila na predavanje, v katerem nas je popeljala v srednjeameriško državo Honduras.

Doživeto nam je opisala svojo odisejo ob samem prihodu v državo, saj Slovenije ni v glavah tamkajšnjih obmejnih organov. Še bolj neverjetno pa se jim je zdelo, da je bil vstopni vizum za njihovo državo izdan v Nemčiji, dekle pa je govorilo tekoče špansko.

Njeno trimesečno študijsko potovanje v okviru organizacije "Vecinos Mundiales" - "Svetovni sosede" je bilo namenjeno raziskavam zdravstvenega stanja otrok do petega leta starosti.

V lepo pripravljene dvorane, obkroženi s panoji fotografskih posnetkov dežele in s sadeži zemlje, nas je po uvodnih besedah z diapozitivi popeljala skozi nam neznano pokrajino. Navdušeno je komentirala posnetke, nam pripovedovala žalostno zgodbo dežele, kjer je 40 % otrok do petega

leta starosti podhranjenih, in o slabih higienskih razmerah, ki pa jih človek po nekaj dneh lakote pozabi.

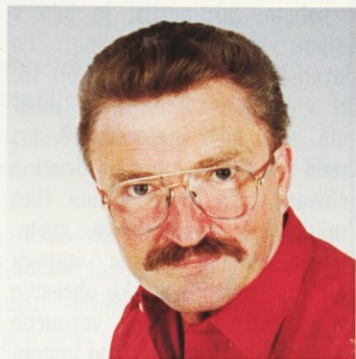
Po predavanju se je pričela dražba sadežev te dežele. Prisotni so vneto tekmovali, kdo bo dal več, "najdražjo kavo na svetu" (šestdeset EUR) pa si je po tretjem udarcu kladiva (Irenine roke) priboril naš novi župnik dr. Zvone Štrubelj.

Izkupiček celotne akcije (prosto-voljni prispevki, darovi ob blagoslovu letošnjih velikonočnih jedi in izkupiček na dražbi, za katero je Irena s svojimi pomočniki namenila precej časa in energije) je namenjen mladi, težko preizkušeni družini Zver iz Škofje Loke.

Ta lepa, širokogrudna in humanitarna ideja Irene je še ena vzpodbuda nam kot posameznikom pa tudi našemu društvu in župniji Stuttgart, da tudi v bodoče po svojih močeh solidarno priskočimo na pomoč potrebnim v tiski.

Slovo

Četrtega marca je v starosti 58 let kmalu po prejemu zakramentov za umirajoče v Bad-Cannstattu pri Stuttgartu umrl Avgust Ramšak. Rojen je bil 21. julija 1944 na Viču pri Dravogradu. V Nemčijo je prišel leta 1969 in v Bad-Cannstattu kot

Pokojni Avgust Ramšak

Malega Floriana Schwarzar smo sprejeli v krščansko občestvo.

strojni ključavničar delal 25 let. Zaposlen je bil v tovarni Witzemann. Tu se je izpopolnil in postal strojni tehnik. Po razpadu podjetja leta 1993 se je zaposlil kot bančni uslužbenec v banki LBS v Stuttgartu. Leto poprej se je z družino preselil v svojo hišo v Winnenden pri Stuttgartu. Župnijska skupnost v Stuttgartu se je od njega poslovila s pogrebno mašo 6. marca. Nato je bil prepeljan v rojstni kraj Dravograd, kjer so ga 10. marca pokopali na tamkajšnjem pokopališču. Ženi in dvema hčerkama želimo biti blizu v molitvi in z izrazi solidarnosti in sožalja.

Krstno slavlje v Aalenu

V soboto, 20. aprila, je bilo v Aalenu posebej slovesno. Po slovenski šoli, ki se začne ob 15. uri v prostorih Hrvaškega misijona, smo med mašo ob 17. uri krstili tretjega otroka družine Schwarzar. Oče Alojz je tudi član Župnijskega pastoralnega sveta. Malega, komaj mesec starega Floriana, so v krščansko občestvo sprejeli otroci sobotne veroučne šole. Sodelovali so tudi med krstom in med mašo. Družini Schwarzar

čestitamo ob tem dogodku in jim želimo, da bi mali Florian rastel v duhu in modrosti.

Razstava (napoved)

Po razstavi bibličnih slik slovenjegraškega umetnika Oskarja Rotovnika-Okija prireja Slovenska župnija v Stuttgartu v sodelovanju s Kulturnim društvom Slovenija še dve razstavi. V petek, 17. maja, je bila odprta razstava ikon grškokatoliškega župnika iz Metlike Mihajla Jozafata Hardija. Ikone, ki so kakor slava Vsemogočnega, bodo krasile in duhovno bogatile prostore Slovenskega doma do srede junija.

V nedeljo, 16. junija, pa bo po nedeljski maši odprta razstava portretov in pokrajinskih slik Antona Zaica, ameriškega Slovenca. Gospod Zaic je večji del življenja preživel v New Yorku, kjer se je uveljavil kot izredno cenjen in iskan portretist in kot pišejo umetnostni kritiki, zadnji slovenski realist med še živečimi umetniki. Veliko slik prikazuje slovensko pokrajino, zlasti draga pa mu je Soča in Soška dolina.

ULM

70-let naše Marinke

Gospa Marinka Lunder, pojem dobrote, potrpežljivosti in zvestobe za vse, ki jo poznamo, je zdaj stara že sedemdeset let. Ko jo vidiš in govoriš z njo, ne moreš opaziti, da se ji nekje pod plaščem osebne zgodovine - njene in tvoje in naše, tako kakor tebi in meni in vsem - nabirajo leta. In ji ta leta prisodiš šele, ko se zaveš njene velike življenjske modrosti, kakršna se lahko rodi le v bolečinah iz mnogih in usodnih življenjskih izkušenj. In ko doživiš njeno zaupljivo, zrelo, pobožno, nepremagljivo trdno vdanost v Smisel, ki lahko zraste samo na dolgo časa marljivo obdelovani njeni globoko doživete in v mnogih življenjskih neurjih pre-izkušene vere.

Rodila se je 9. aprila 1932 v Derventi v Bosni. Že dva tedna po rojstvu jo je doletela prva težka, usodna preizkušnja, ki jo je zaznamovala za vse življenje: umrla ji je mati. Nato jo je posvojila neka Međimurka, pri kateri je živela v Zagrebu do leta 1963. Ko ji je umrla še ta, njena krušna mati, se je 1. novembra tistega leta odpravila v Nemčijo, "za kakšno leto, da bi nekaj malega zaslužila". V Nemčiji pa je ostala vse do danes. Sedem let je delala kot snažilka, sedem let kot otroška medicinska sestra, potem pa je težko zbolela in se leta 1976 upokojila. Z možem Štefanom, Slovencem Dolenjcem, prav tako "gastarbajtarjem", kot je bila sama, se je spoznala v Nemčiji leta 1976. Rodila se jima je hči Štefka, ki je danes tudi že dobra žena in vzorna mati dvema nadvse pripunima deklicama.

Po poroki s Slovencem - čeprav v tujini, v Nemčiji - je postala še sama Slovenka, po jeziku, navadah

in srcu, čeprav je hkrati ostala ljubeče zvesta svojemu hrvaštvu. V tem dvojnem bogastvu je skupaj z možem vzgojila tudi svojo hčer. Iz tega dvojnega bogastva že vsa leta zajema darove za slovensko cerkveno občestvo v Ulmu: obisku je bolne, po potrebi izbira pesmi, ki se potem pojejo pri slovenskih mašah, ter diskretno pomaga vsem in vsakomur, kjer se pokaže potreba. Pred kratkim so jo ulmski slovenski verniki izvolili v župnijski

svet ravenburško-ulmske slovenske misije.

Gospo Marinko je vse življenje spremljal blagoslov njene pokojne matere: "Presveto Srce Isusovo, čuvaj mi Maricu!" Naj jo, našo drago gospo Marinko, presveto Srce Jezusovo varuje še naprej! Da bo še dolgo dolgo v sreči in z zadoščenjem razsvetljevala dneve in noči vsem, ki jih bo srečevala na svoji življenjski romarski poti.

M. D. Slavljenska Marinka Lunder

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

PARIZ

Društvo Slovencev v Parizu vabi na izlet v Auxerre in Véselay v soboto, 1. junija 2002. Vabljeni!

Pariška slovenska mladina sporoča vsem ljubiteljem nogometa, da bo v nedeljo, 2. junija ob 14. uri, prenos nogometne tekme slovenske reprezentance v dvorani g. Jožefa Flisa v Châtillonu na velikem ekranu. Med tednom bo še prenos tekem v sredo in soboto. Pridite! Vabljeni!

Društvo Slovencev v Parizu sporoča vsem staršem otrok, da bo zaključek šolskega leta 23. julija 2002. Najprej bo zahvalna maša ob 17. uri, nato sledi v dvorani proslava z igrico otrok. Vabljeni!

Društvo Slovencev v Parizu obvešča, da bo 7. julija začetek nogometne turneje po Sloveniji, kjer bodo nastopali tudi naši "Pariški zmaji". Kdor se bo mudil ta čas v Sloveniji, si lahko ogleda vse dni turneje naše mlade nogometne zastopnike iz Francije. Pridite! Navdušujte! Vabljeni!

Méricourt

Slovenska katoliška misija vabi na tradicionalno romanje k Loretski Mariji v Vilmy, 15. avgusta 2002. Začetek slovesne maše bo ob 9.45. Pridite in počastimo Devico Marijo, ki je Kristusova in naša Mati. Vabljeni!

NEMČIJA

STUTTART

Svete maše v mesecu juniju 2002

STUTTART, sv. Konrad: 2., 9., 16., 23. junija ob 16.30. Po nedeljski maši bo 16. junija v Slovenskem domu odprtje razs-

tave slikarja Antona Zaica, ameriškega Slovenca, portretista in krajinarja (motivi Soče, Soške doline in drugih slovenskih krajev).

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 2. junija ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 9. junija ob 9.30.

SCHORN DORF, kapela pri sestrah: 16. junija ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: sobota, 15. junija ob 17.00. Pred mašo, ob 15.00, slovenska šola.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 22. junija ob 18.00 (poletni urnik!).

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 23. junija ob 11.00 v prostorih društva Mura, Bönnigheim, praznik ob dnevu državnosti.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 29. junija, sobota ob 17.00. Kresovanje in praznik ob dnevu državnosti.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 8. in 22. junija od 10.00 do 12.00. Böblingen: v nedeljo, 2. junija po maši. Aalen, 15. junija pred mašo, od 15.00 do 17.00.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 1. junija ob 17. uri.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 8. junija ob 16.45.

GÖPPINGEN, sv. Jožef: v nedeljo, 2. junija ob 14.30.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Pisarna v Reutlingenu, Krämerstr.17 je samo po predhodnem dogovoru odprta ob četrkih od 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, to je: 6. in 20. junija od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Argentina

Eden pomembnejših dogodkov med rojaki v Argentini v zadnjih tednih je bil gotovo obisk slovenske parlamentarne delegacije. Obiskali so slovenske domove, imeli so srečanje z argentinskimi poslanci v senatu in na zunanjem ministrstvu. Govorili so o socialnem sporazumu, pogajalski skupini naj bi se kmalu sestali. Parlamentarna delegacija je obiskala tudi rojake v Mendoza in Bariločah.

V dvorani Slovenske hiše je bilo ob prihodu parlamentarcev okrog 400 obiskovalcev. Veličasten sprejem so naredili šolski otroci z izvajanjem slovenskih pesmi. Predsednica društva Mici Malavašič je predstavila delo v društvu, ravnateljica šole Franceta Balantiča Angelca Klanšek je nanizala učni program in predstavila delovno silo, ki uči otroke slovenski jezik. Vse je teklo v lepem, slovenskem jeziku. Mladinski pevski zbor je zapel nekaj pesmi. Po kosilu je stopil pred mikrofon predsednik parlamentarne komisije Franc Pukšič in se zahvalil vsem navzočim za tako lep sprejem. Sledila je izmenjava spominkov in že je bila ura, ko so se poslanci morali posloviti, kajti naslednji dan so odšli v Urugvaj. Zadnji sestanek so poslanci imeli na veleposlaništvu. Bili so zelo utrujeni, saj v 12 dneh v Argentini skoraj niso imeli počitka. Razdalje od enega društva do drugega so velike. Čeprav je obisk slovenskih parlamentarcev rojake v Argentini navdušil, pa jih vendar boli, da zaradi izjemno težkih razmer niso bili deležni nobene konkretne obljube, da jim je država Slovenija pripravljena omogočiti kakšen ugodnejši program za vračanje v Slovenijo. Ostal je vtis, da niti potomcev političnih emigrantov Slovenija ne bo sprejela, dokler oblast nekdanjih komunistov ne bo poražena na volitvah v domovini.

V Slovenski hiši je bil občni zbor društva Zedinjena Slovenija, ki je krovna organizacija povojne slovenske emigracije v Argentini. Po sveti maši je zbor vodil predsednik Tone Mizerit. Vodje posameznih referatov so podali svoja poročila, iz katerih je razvidno izredno delovanje društva in skupnosti. Predsednik društva je ob zaključku poročila dejal: Trdil sem, da je vse naše delo sad ljubezni. Ohranimo to ljubezno še naprej. Le ona bo porok našega preživetja in, zakaj ne, naše rasti.

Slovensko gledališče Buenos Aires je v Slovenski hiši predstavilo igrano Striček Vanja. Režiral jo je Blaž Miklič

po zamisli Maksa Borštnika. Scenografijo je pripravil Tone Pavlič. Igrali so dvakrat, najprej za dijake Srednješolskega tečaja, pozneje za splošno publiko. Prireditev je bila v spomin in poklon pokojnemu igralcu in režiserju Maksu Borštniku. Pred dvorano je bila fotografska razstava njegovih odrskih izvedb, ki jo je pripravil Viktor Leber, pred igro pa je Lojze Rezelj orisal Borštnikovo življenje in delo.

Športa ne manjka med slovensko mladino v Argentini. Po veliki noči se je pričel drugi Medkrajevni turnir v odbojki. Tekmovalo je šest fantovskih in prav toliko dekliških ekip iz okolice Velikega Buenos Airesa. Otvoritev in prvi krog se je odvijal v Našem domu v San Justu. Močno pa trenira tudi nogometna ekipa Zedinjene Slovenije, ki je bila lani na posebni turneji po Sloveniji in se utegne letos udeležiti prvega svetovnega prvenstva slovenskih izseljenskih ekip meseca julija v Sloveniji. Kljub veliki gospodarski krizi upajo, da jim bo uspelo zbrati potreben denar za potovanje in ostale stroške.

Združene države

V aprilu so se rojaki iz župnije sv. Vida zbrali v slovenskem domu in proslavili deseto obletnico ameriškega priznanja Slovenije kot samostojne, demokratične republike. Prav na belo nedeljo je minilo točno 10 let, odkar je takratni predsednik George Bush, oče sedanjega predsednika, dal priznanje Sloveniji. Tokratni večer je organiziral Slovensko-ameriški kulturni svet. Ob okrogli mizi, pri kateri so prisostvovali in povedali svoja mnenja, so bili: predsednik organizacije Tony Hiti, ki nas je lepo pozdravil in predstavil goste, Joe Valenčič, krajevni predsednik Slovenske narodno podporne jednote, ki je večer tudi vodil, Angela Žabjek, upokojena učiteljica, Stane Ziherl, predsednik Slovenske dobrodelne zveze AMLA in Tony Petkovšek, naš dolgoletni radijec. Vsak je sam povedal svoje mnenje in potek, kako smo se Slovenci v tistih dneh združili v eno skupno silo in navijali na vse načine, da bi Washington priznal našo majhno deželo kot enakopravno drugim na svetu. Na tisoče telefonskih klicev je bilo namenjenih v Belo hišo. Tisoče in tisoče poštinih kartic je bilo poslanih v Washington, v eni pošiljki je bilo več kot 50 tisoč kartic, zbranih je bilo tudi tisoče in tisoče podpisov in to ne samo od Slovencev, tudi druge narodnosti so priskočile. Naval je bil tako velik, da se je v

Washingtonu le premaknilo in so priznali Slovenijo, čeprav sprva ni nič kazalo. Lep zgled, kaj se v slogi lahko doseže.

V okolici župnijske cerkve, šole in nove svetoviške vasice je čutiti veselje, saj je vasica - Saint Vitus Village - dokončana in polna naših zadovoljnih faranov, ki so že v letih. Vsi apartmaji so polni srečnih prebivalcev. Vsi se hvalijo, kako prijetno in družabno živijo in da niso nič več osamljeni. Nekateri so namreč bili, prej ko so še sami živeli v svojih hišah. Z novo vasico je tudi okolica župnijske cerkve bolj prijazna, saj nasproti nje stoji lepa, nova stavba. Naselje je sicer že staro in hiše dotrajane. Ulica je tudi ponoči primerno razsvetljena, tako tudi cerkev, šola ob njej in vasica.

Župnik je zelo zadovoljen, ker je tako drag projekt, kot je vasica, pod streho. Povabil je vse gradbenike in jih v zahvalo pogostil. Povabil jih je tudi zato, da si ogledajo stavbo v končni podobi, saj so nekateri sodelovali le pri eni fazi gradnje. Z večerjo jih je pogostil v slovenski sobi, v kateri so krušna peč in kmečka miza z bogkovim kotom. Soba je tako velika, da je predeljena z delom kozolca. V njej bodo sicer prebivalci vasice imeli različna slavlja.

Župnik Božnar je gradbenikom dejal, da je vasica postala ponos cele fare in okolice. Zahvalil se jim je za odlično sodelovanje z župnijo ves čas gradnje. Nekateri podjetniki so celo postali dobrotniki te vasice. Na koncu je gospod župnik izrazil priznanje nekaterim posameznikom in njihovim podjetjem za izredno prizadevnost pri gradnji. Vsak od njih je v znak priznanja in zahvale prejel spominsko plaketo. Zadnji je prejel priznanje še faran, vodja celotnega projekta, Pavle Košir, ki je daroval eno leto svojega delovnega časa, svoje tehnične sposobnosti, denarna sredstva in pisarniško pomoč pri načrtovanju in ustvarjanju svetoviške vasice.

Da pa ne bi zaostajala druga naša aktivna slovenska župnija pri Mariji Vnebovzeti, so po rušenju stare cerkve ruševine hitro pospravili in že uredili parkirišče. Tudi to je bilo zelo potrebno, saj je prostora okoli cerkve bolj malo. V času, ko je bila cerkev zgrajena, s tem ni bilo težav. Tedaj še niso vsi verniki prihajali k sveti maši z avtomobili kakor danes. Takrat so še skoraj vsi župljani živeli v okolici cerkve. Danes pa smo raztreseni po vseh predmestjih in se skoraj vsi vozimo k maši ob nedeljah in praznikih.

Veselo je bilo v Slovenskem narodnem domu preteklo soboto, ko so priredili svoj vsakoletni večer člani pri-

morskega kluba. Goste so pogostili z okusno večerjo. Po njej so nastopila mlada dekleta skupine Vigred in zapela nekaj primorskih in slovenskih ljudskih pesmi. Delno jih je spremljal tudi mladi virtuoz na violini Joško Stepec. Po uradnem delu večera se je razvila prijetna prosta zabava in ples ob glasbi Mejačevega ansambla.

V petek, 19. aprila, večer pred primorskim večerom, je bila dvorana istega doma polna gostov, prijateljev slovenskega doma. Zbrali so se, kakor se zbirajo že več let in priredijo večer v korist domu samemu. Glasbeniki darujejo svoj čas z instrumenti v zabavo. Kuharice pripravijo prigrizek in natakariji poskrbijo za dobro kapljico. Gostje izkažejo svojo hvaležnost in sežejo v denarnice ter darujejo po svoji moči. Tako se je v zadnjih letih napolnila bančna knjižica in s tem denarjem so temeljito prenovili dvorano. Dvorana slovenskega doma na ulici St. Clair je danes ponos nas vseh, Slovencev, kakor tudi mesta Cleveland.

Avstralija

V organizaciji Sveta slovenskih organizacij Viktorije so si Slovenci pripravili Slovenski festival. To je prireditelj, ki jo od leta 1986 dalje pripravljajo vsaki dve leti. Prvi dve so poimenovali Slovenski tabor, kasneje pa Slovenski festival. Letošnji, že osmi festival po vrsti, je potekal v slovenskem društvu Ivan Cankar v Geelongu. Pri pripravi izmenično sodelujejo vsa slovenska društva v Viktoriji. Festival namreč zahteva ogromno priprav, saj poteka kar dva dneva. Predpriprava in zatem čiščenje pa trajata skoraj ves teden. Blizu sto prostovoljcev je pomagalo pri izvedbi festivala. Njegov program je kulturno zelo bogat. V okviru festivala je potekalo dvodnevno balinanje moških in ženskih ekip, razstava ročnih del - klekljanja, polaganje mozaika, razstava slik, peciva ...

V soboto, 6. aprila, dopoldne je bila v društveni dvorani najprej sveta maša, ki jo je daroval pater Ciril. Nagovoril nas je z besedami miru in blagrov, nas spodbudil k spoštovanju, ljubezni pri medsebojnem druženju na festivalu, ki je potekal pod geslom "Prijateljstvo nas druži". Po sveti maši je bil kulturni program. Nastopilo je nekaj mladih po letih in srcu. Letos smo imeli v gosteh mešani pevski zbor Kulturno umetniškega društva Primorje iz Ajdovščine. Nastopilo je 43 neutrudnih pevcev. S seboj so pripeljali ansambel - trio Korošec, prav tako iz Ajdovščine, ki je

v soboto zvečer igral za ples. Po predstavitvi gostov in pozdravnem govoru predsednika Sveta slovenskih organizacij Viktorije gospoda Mandlja se je začel kulturni program. Med drugim je plesala tudi mladinska folklorna skupina, igral je mladi petčlanski ansambel, mladi so peli, recitali ... skratka, bilo je vriskanja, petja in plesa, za vsakogar nekaj.

Vse to rajanje se je nadaljevalo še v nedeljo. Poleg že omenjenih dejavnosti je bila tudi točka "Pokaži, kaj znaš". Tudi to je bilo zanimivo. Nastopili so harmonikaši, pevci in bilo je zelo živahno. Tudi pevski zbor iz Ajdovščine se je pridružil, saj je s svojimi pesmimi tako navdušil gledalce, da se niso mogli posloviti od njih in niso nehali ploskati. Isto popoldne smo podelili športne pokale, priznanja nastopajočim in razglasili rezultate pri ocenjevanju peciva. Z žrebanjem loterije se je pozno popoldne 8. slovenski festival počasi zaključil. Oba dneva je po oceni organizatorjev obiskalo več kot 500 rojakov, kar je zelo zadovoljivo.

Kanada

Ribniški oktet je že tretjič gostoval v Torontu. Nastopil je v hamiltonski župnijski dvorani na tamkajšnjem banketu, nakar je odpotoval v ZDA, kjer je gostoval v Fairfieldu, Connecticut, in v Washingtonu. Ko se je vrnil v Toronto, je pel pri jutranji slovenski maši v cerkvi Brezmadežne svetinje na Brown's Line, popoldne ob šestih pa v župnijski dvorani. Oktet je vodil prof. Jože Kores. Med občinstvom je bil navzoč tudi torontski kardinal dr. Alojzij Ambrožič.

Kakor pred leti se je tudi sedaj ta oktet pokazal s svojo ubranostjo, s kvaliteto glasov in s svojo zlitostjo. S svojim nastopom je ponovno navdušil tukajšnje občinstvo za slovensko pesem in tako dvignil kulturno raven te slovenske skupine, ki že nekaj let dobiva iz domovine kulturne bisere.

Že nekaj časa po Kanadi potuje križ, ki ga je papež podaril za Svetovno srečanje mladih. Ta križ je prepotoval že skoraj vse celine in ga primerjajo z olimpijsko baklo. Na prihod in sprejem križa so se mladi pripravljali v raznih predelih mesta. Na teh srečanjih je govornik, duhovnik ali škof spregovoril o znamenjih na splošno, o križu kot splošnem simbolu in o križu, ki je zaradi Jezusa za nas življenja luč in nebeški ključ. Po nagovoru je bil čas za vprašanja, komentarje in izpovedi.

V Montreal je križ prispel v petek, 19. aprila, zvečer. Večstoglava množica mladih je pričakala križ s palmovimi vejami sredi mestnega parka. Navzoči so bili cerkveni in civilni dostojanstveniki. Zbrane so nagovorili montrealški nadškof Jean-Claud, kardinal Turcotte in župan mesta Gerald Trembley, ki je dejal: "Križ je simbol upanja. Usmerja k miru in socialni pravičnosti." Pohvalil je navzoče, ki so sposobni narediti razliko v svetu. Pozdravom je sledilo branje iz Svetega pisma in petje. Po enournem programu se je povorka z gorečimi svečami podala po mestni aveniji v nekaj več kot en kilometer oddaljeno samostansko kapelo, kjer je do polnoči potekalo češčenje križa.

Vsaka župnija se udelejuje v pripravah na Svetovno srečanje mladih, ki bo v mesecu juliju. Mladi slovenske župnije, člani plesne skupine so pripravili kosilo. Izkupiček so namenili za kritje stroškov Svetovnega dneva mladih.

(Merlebach – Habsterdick) Odličnemu zboru in orkestru bi lahko zavidala marsikatera slovenska župnija.

Ob nedelji Slovencev po svetu

V domovini si kar težko predstavljamo, s kakšnim zanimanjem in skrbjo spremljajo mnogi naši rojaki dogajanja v mladi slovenski državi. Saj ni čudno, če pa je večina morala po svetu zaradi ekonomskih ali ideoloških pritiskov. Ljubezen do Slovenije ni zamrla niti pri tretjem ali četrtem rodu, rojenem v "novi" domovini.

V Tobitovi knjigi Stare zaveze beremo, kako Bog pošilja nadangela Rafaela v varstvo in pomoč mlademu Tobiju, ki mora na nevarno in dolgo pot. Vse opravke srečno postorita, za nameček pa mu sveti Rafael pridobi zdravilo za bolnega očeta, mu najde nevesto in ga varno pripelje domov. Slovenska Rafaelova družba se že od začetka 20. stoletja prizadeva posnemati svetega Rafaela. Zato je spremljala izseljence od odhoda iz domovine v nove kraje, da se niso izgubili ali postali žrtev izkoriščevalcev. Poskrbela je za njihovo kulturno in versko življenje in nekatere tudi pripeljala nazaj domov.

" /.../ Z možem imava šest otrok, najstarejši ima 14 let. Zanima nas, kakšne so pri vas možnosti za vsaj začasno stanovanje, za delo in za šolanje otrok.

Kot veste, imamo v Argentini hudo krizo. Ta je doletela tudi mnogo slovenskih družin, med drugim tudi mojo. Gospodar podjetja, kjer dela moj mož, je sporočil, da bo svoje podjetje zaprl. Vsi naši prihranki so zamrznjeni, kar imamo nepremičnin, pa jih ne moremo prodati. Zato se obračamo na vas, da bi nam sporočili, kakšne možnosti imamo za preselitev v Slovenijo. /.../"

Zadnje mesece so v Argentini razmere težke tudi za naše rojake in številne mlade družine poskušajo rešiti probleme s preselitvijo v Slovenijo. Poseben odbor pri Rafaelovi družbi usklajuje njihove želje oz. potrebe po nastanitvi z možnostmi, ki jih imamo. Obračamo se

predvsem na slovenske župnije, da nam posredujejo podatke o razpoložljivih stanovanjih. Pri delu s preseljevanjem rojakov v domovino je neprecenljiva pomoč slovenske in škofijskih Karitas. Druge vzhodnoevropske države so svoje rojake povabile in jim omogočile nastanitev že ob demokratičnih spremembah, slovenskih oblasti pa ne predrami niti neposredna eksistencialna stiska razseljenih Slovencev. Vendar ne smemo izgubiti upanja.

Ena izmed nalog Rafaelove družbe je tudi v domovini ustvarjati prijaznejše mišljenje do Slovencev po svetu. Temu je med drugim namenjena tudi nedelja Slovencev po svetu, ki se obhaja prvo nedeljo v juliju v vseh župnijah, samostanih in drugih katoliških ustanovah. Letos nam sporočilo prinaša delo Franceta Goršeta (na ovitku), ki nosi naslov "Mati - Domovina - Bog". Slovenci so s seboj v svet odnašali vrednote in jih zvesto prenašali na potomce. Zato njihova preselitev v Slovenijo pomeni med drugim tudi bogatenje njene duhovne podobe.

Janez Rihar, ravnatelj Rafaelove družbe

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

Vi ste seveda izjema in vsakič bom vesel, ko vas bom zagledal."

"Ata, nekaj mi je prišlo na misel. Rekel si, da bi ti bilo pri nas dolgčas in zdi se mi, da je to lahko vsaj deloma res, posebno pozimi."

"Kakšna je torej tista tvoja misel?"

"V Vrbovju je Dom za starejše in za onemogle ..."

"Tja bi me rada spravila?"

"Le omenila sem ... Dobro pa bi bilo, če bi o tem premislil. Ni tako daleč od naše hiše in takorekoč vsak dan bi te lahko obiskala ali pa kdo izmed nas. Tam ti družbe ne bi manjkalo, pa tudi redno in dobro hrano bi imel in vedno sveže posteljo. Jaz mislim, da bi se kar pomladil."

"Ja, slišal sem za tisti dom. Toda nekdo mi je rekel, da se gre tja le umret. In tudi stane najbrž veliko?"

"Saj imaš pokojnino, kaj pa bi z denarjem? Saj te nihče ne sili, nikar si tega ne misli, le omenila sem ... Premisli pa le!"

XV.

V DOM

Pomlad v podhraški dolini se je razcvetela v vsej svoji lepoti. Kamor koli se je človek ozrl, je žarelo na tisoče cvetov in mlado zelenje se je že razbohotilo v dolini ter se vzpenjalo po bregovih tudi v hribe. Zvončki, ki so se razcveteli tam ob osojnem bregu in ob potoku in so jih otroci nabrali v šopke, da so z njimi okrasili božji grob, so že odcveteli.

Vinko je na belo nedeljo popoldne - veliko noč so praznovali sredi aprila - sedel na klopci pred hišo in se grel na soncu, saj je bil dan jasen in topel. Tudi drevje okoli hiše je že bilo v cvetju in pomislil je, da bo letos, če ne bo pozebe ali toče, bogato obrodilo.

"Ja, videl sem brstje in zdaj gledam cvetje, toda sadov najbrž ne bom videl, saj me ne bo tukaj," je vzdihnil in se zagledal v dolino pod seboj. Asfaltirana cesta se je vila nizdol proti Vrbovju in pomislil je, da se bo kmalu peljal po njej v neznano, ki ga čaka tam.

Ja, veseliti bi se moral pomladi in pa tega, da se nekoliko bolje počuti. Toda le zakaj naj bi se! Nikoli ni niti pomislil na to, da bi zapustil domačo dolino, se takorekoč odrekel spominom in njej, ki počiva tam ob cerkvi. Vedno je mislil, da ga bodo položili poleg nje ...

"Toda saj pojdejo spomini z menoj in tudi Minka mi je obljubila, da me nekoč pripeljejo semkaj in mi izpolnijo to zadnjo željo."

Da, že lani na jesen mu je to omenila. In potem, ko je preživel božične praznike pri njih, so se dokončno dogovorili. Tisti večer, ko se je odločil, da gre zjutraj na avtobus in domov, je bilo.

"Domov bi šel rad!" je rekel nenadoma, da so ga začudeno pogledali.

"Kaj je, ata, ti ni dobro tukaj? Zakaj si se na naveličal?"

"Ne razumite me napačno. Lepo mi je tukaj, preveč lepo ... Toda dopoldne sem bil tako sam ..."

"V službo sva morala, tako je in otroci ..."

"Saj vem, saj vem, toda moja hiša je tako zapuščena in vsak božič sem prižgal svečko na Jeričinem, na maminem grobu. Tudi letos bi jo rad, vsaj za novo leto."

(Essen)

Družno pri sv. Janezu

“Toda, ata, vseeno se boš moral odločiti, saj tam ne moreš biti več sam. To je še za zdravega in mladega človeka težko.”

“Kaj pa naj?”

“Vem, da tega ne slišiš rad, toda spomni se, da sem ti že večkrat svetovala, da pojdi v Dom, da boš preskrbljen in tudi nas ne bo venomer skrbelo, kako je s teboj, kako živiš v tisti hiši, ki jo res imaš tako rad, toda tam si sam in odvisen le od soseda in nas. Pa včasih človek res nima časa ...”

“Saj sem mislil in še premišljuje, pa res vidim, da ni druge zadovoljive rešitve. O, nekoč pride človek na konec poti; nekateri počasi, drugi nenadoma, tem vsaj ni treba premišljevat. Ja, lepo je bilo med prazniki in hvaležen sem vam, da ste mi omogočili, da sem jih praznoval skupaj z vami; celo k polnočnici ste me peljali. Toda zdaj so se začeli delavniki.”

In vendar so se tisti večer dogovorili, da bo Minka skušala urediti vse, kar je potrebno, da ga bodo sprejeli v Dom.

Naslednje jutro se je odpeljal domov. Hladno je bilo v hiši, ko je vstopil, saj že nekaj dni peč ni bila zakurjena. Pa se je kljub utrujenosti odločil, da bo zakuril.

“Saj bom drugače, če v takem zaspim, še zmrznil.”

Saj zima navsezadnje niti ni bila tako huda kakor lanska. Dovolj drv je imel, da je lahko kuril v peči in se grel, tudi soseda Jelka ga je pogosto obiskala, Minka jo je prosila. Saj je vedel, da bi tudi brez tega prišla, toda zaradi tiste prošnje je prihajala še pogosteje. Večkrat mu je kaj skuhala in nekajkrat mu je celo zakurila peč, ker je sam občasno zapadel v tisto mrtvilo ali pa je predolgo odlašal.

Zdaj pa je pomlad in vse kipi in se prebuja v novo življenje. Ptice pojo in si spletajo gnezda; lastovke so se vrnile, le on odhaja ...

(Milano) Družina Chimenti je ena najzvestejših udeleženk slovenske mesečne maše.

O veliki noči ga je obiskala Minka z družino in celo sestra Ivanka se je pripeljala z njimi. Prinesli so mu žegen, saj sam niti pomislil ni na kaj takega.

“Veš, ata, saj bi prišli že včeraj, toda kolikor vem, včasih na sam praznik niso hodili na obiske; potem po vojni je bilo drugače, ker je bil veliki ponedeljek delovni dan, zdaj pa smo prosti.”

“Saj mi je soseda prinesla nekaj potice in celo mesa ter dva pirha. Tudi na toplo juho je pomislila, dobro mi je storila.”

“Saj smo jo tudi mi pripeljali, le pogreti jo bom morala. Vsega po malo smo pripeljali, da boš imel za ves teden.”

“Mesa ne smem veliko, saj več ...”

“Vem vem, saj te ne bomo silili in tudi veliko ga nismo vzeli s seboj; no, ravno toliko, da boš pokusil ...”

Za mizo so sedeli in se pogovarjali, toda počasi se je Vinku zazdelo, da govori le bolj Andrej in otroka, Minka pa je vse bolj molčeča. Pa ji je zato, malo prej kot so se začeli odpravljati domov, rekel:

(Frankfurt) Tako nekako smo zapeli v slovo Mariji in Janezu, žal se s slike ne sliši Mrzel veter tebe žene ...

(Méricourt) Skupina po sv. maši

“Danes pa jaz tebe vprašam, kaj ti je, da si tako nekam nerazpoložena za pogovor?”

“Ne, nisem bolna, ne boj se, toda človek ima včasih skrbi ...”

“Kaj pa te tako skrbi, saj vidiš, da se zaenkrat bolje počutim.”

“Zaenkrat je tako, toda treba je misliti za naprej. Se še spomniš ata, kaj smo se pogovarjali tisti večer po božiču?”

“Seveda se spomnim in tudi patronažna sestra me je potem preko zime nekajkrat obiskala.”

“Saj ne gre za to ... No, tedaj smo se tudi dogovorili, da bom poskusila urediti zaradi Doma ...”

“Se spomnim ... Saj se ne mudi ...!”

“Kaj vem, mislim pa - da se, vsaj kolikor toliko. Glej, ata, tedaj sem napisala prošnjo in tudi patronažna sestra se je strinjala z menoj. Zdaj je prošnja rešena in do prvega maja se moraš odločiti. Potem bodo prostor dali komu drugemu, zakaj prosilcev je veliko.”

“O joj, že! Tako kmalu, saj ni časa niti za pošten premislek! In kaj bo s to hišico, ki sva jo z Jerico, tvojo mamo, s tako muko gradila? Naj ostane kar prazna?”

“Glej ata, če boš še kar sameval tukaj in živel, kakor si lani, bo tudi kmalu samevala, saj mislim, da me razumeš?”

“Ja ja, seveda te, a vendar ... Težko je več ...”

“Vem, da se starejši človek težje prilagodi na nove razmere, pa četudi so boljše od prejšnjih. Toda to bo trajalo le nekaj časa. Kmalu si boš tam našel družbo. Spoznal se boš z ljudmi in se z njimi pogovarjal, kakor da se že od nekdaj poznate.”

“Kaj vem, toda strah me je, strah, Minka. Slišal sem nekoč nekoga reči, da ko si enkrat tam, je tako, kakor da si se že poslovil od sveta.”

“Nikar ne verjemi vsega, kar nekateri čvekajo! Včasih je bilo morda res tako, zdaj pa je drugače. Bila sem tam in so mi vse razkazali; vem, da si ti vse drugače predstavljaš, kot pa je v resnici. Vse je tako čisto in urejeno in vem, da boš zadovoljen!”

“Če bom sploh šel ...?”

“Oh, ata, braniš se, kakor da bi moral v zapor ali vsaj taborišče. Saj boš lahko šel v mesto in v naravo, kadarkoli si boš zaželel, nihče ti tega ne bo branil; če se boš le počutil dovolj trdnega. In vsak dan te bomo obiskovali, vsaj od začetka, da se boš lažje privadil. Tudi to ti lahko obljubim, da te bomo, kadarkoli si boš to zaželel, pripeljali semkaj, da si boš lahko ogledal svojo hišo in rojstno dolino.”

“Tako bi že nekako ...”

Zazdelo se ji je, da ga je pregovorila in tudi njemu, da se je odločil.

Ja, zdaj pa sedi tukaj in žal mu je, da je tedaj pristal. Še dober teden in moral se bo posloviti od domače doline, od soseda Janeza in njegovih, od vseh, ki jim je kdajkoli pokimal v pozdrav.

Se nadaljuje

(Milano) Branje pasijona
na oljčno nedeljo s škofom
Uranom

Lučka spoznava Janeza Krstnika

Sveti Janez Krstnik je znan svetnik, ki goduje 24. junija. Živel je v istem času kot Jezus. Rad je bil ob reki Jordan, kjer je krščeval ljudi. Nekoč je krstil tudi Jezusa

Na slovenskem je Janezu Krstniku posvečenih preko sto cerkva. Ena izmed njih je tudi cerkev svetega Janeza ob Bohinjskem jezeru.

Razmisli tudi ti.

Po Janezu Krstniku nosi ime tudi zdravilna cvetica, ki jo vidiš na sliki. Kako se imenuje ta cvetica? Obkroži pravilni odgovor.

- a) praprot
- b) arnika
- c) šentjanževka
- d) kresnica

- Z menoj je nekaj narobe: vse, kar mi mož pove, se mi zdi na moč duhovito.

- Za nasvet ste mi dolžni 1000 tolarjev.

Rahlo gluhi moški:

- 200 tolarjev torej?

- Ne, 150 tolarjev!

- Zakaj ste pa soseda zmerjali z oslom?

- Nič ga nisem zmerjal! Saj je res osel!

- Znaš obdržati zase kako skrivnost?

- Ne vem, še nisem poskusila.

- Koliko si dobil?

- Deset let.

- Prav. Potem postavi svojo posteljo bližje vratom. Jaz jih imam pet več.

- Kaj je s teboj? Do nedavnega si krotil miši, zdaj pa slone ...

- Postaral sem se, pa bolj slabo vidim.

- Ko bi ti vedela, Marta, kaj vse sem slišala o tvojem možu!

- Brž mi povej! Ravno si belim glavo, kje naj dobim denar za nov plašč.

- Rad bi odprl devizni račun.

- Pa boste kaj vložili?

- Ne, dvignil bi rad.

- Micka, ali veš, da so v hiši miši?

- Nemogoče, Franci, če pa skoraj vsak dan privlečeš mačka domov.

- Zakaj vedno zamižiš, ko zvrneš kozarček?

- Zdravnik mi je rekel, da ne smem pregloboko pogledati v kozarec.

- Teга zdravila vzemite šest žličk!

- Ne morem, gospod doktor, doma imamo samo tri žličke.

Denar ali življenje! zavpije razbojnik in stopi pred moža in ženo.

Draga, pojdi z njim! ukaže mož.

Zakaj pa?

Ti si moje življenje.

- Poglej tisto zlatorumeno pišče! Kaj misliš, je petelin ali kura?

- Jasno, da je kura. Saj ima kljun vedno odprt.

- Tone, zakaj pa tvoja papiga ne govori?

- Zakaj pa naj bi govorila, saj ni moja žena!

- Ti si drogiran!

- Po čem to sklepaš?

- Ker sloniš na drogu.

- Moj oče je mizar. Kaj pa dela tvoj?

- Vse, kar mu reče mamica.

- Otroci, ali se lahko z vami igram Indijance?

- Ne, dedek, ne moreš! Ti si že skalpiran!

Novakovi imajo obisk. V dnevni sobi so sedeli ob kavici, ko je skozi vrata pokukal mali Jure in rekel:

- Mami! V kopalnici so samo čiste brisače! Ali lahko eno uporabim?

- Ko bom velik, bom zaslužil toliko denarja kot očka, se pohvali Mihec.

- In ko bom jaz velika, bom porabila toliko denarja, kot ga porabi mamica, doda njegova sestra Barbara.

- Očka, kaj bi mi kupil za darilo, če bi v šoli pri matematiki dobil petico?

- Kupil bi ti kilogram bombonov!

- No, potem mi kupi pa dvajset dekagramov, ker sem dobil cvek.

Na kmetih so ročno obračali in sušili seno. Vsi so zagreti za delo, le sin komajda sem ter tja premakne vile. Oče se razjezi nanj:

- Nisi vreden, da nate posije sončni žarek!

- No prav, grem pa ležat v senco! reče sin.

- Moj sin bo gotovo inženir, reče prva mamica, vsako igračko, ki jo dobi, razdre in jo potem spet sestavi.

- Moj bo odvetnik, reče ponosno druga, nenehno se prepira s prijatelji.

- Moj bo zanesljivo natak, vzdihne tretja, sploh ne pride, ko ga pokličem.

- Našega malega Petra sva prestrogo vzgojila! je rekla žena možu, ko se je ta vrnil iz službe.

- Kako to misliš?

- Danes zjutraj ga je v vrtcu nova varuška vprašala, kako mu je ime, on pa je odgovoril:

Peter, pusti to pri miru!

201A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

206A1 Prodam hišo v Šentjurju pri Celju v naselju Hruševac na lepi mirni legi. Hiša ima centralno na plin in je takoj vseljiva. Cena po dogovoru.

Informacije v Nemčiji dobite po tel.: 0049 781 1593.

206A3 V lepem obmejnem mestu Gor. Radgona prodamo klasično dvosobno stanovanje 50 m², južna lega z balkonom in 2 kletema. Cena: 30.000 EUR. Informacije na tel. 02/5671-770.

206B1 V bližini Maribora prodam hišo s poslovnimi prostori. Tel. (00386) 2 7530 811.

Pristojne prijavnne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

URADNO PRIZNAN IN ZAPRISEŽEN PREVAJALEC IN TOLMAČ

SLOVENŠČINA ⇔ NEMŠČINA

Nikolaj TARASOV, dr. ing.

Pisarna: Sophienstrasse 25, 70178 Stuttgart

Stanovanje: Gutbrodstrasse 46, 70193 Stuttgart

Telefon: 0711/63 65 512, Faks: 0711/63 09 56

E-mail: nikolaj.tarasov@t-online.de

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de
NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 3.500 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK
 V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.
 Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.
Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA**Stanislav Cikaneč**

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

dr. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žgagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITAL

A-9800 SPITAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA**Kazimir Gaberc**

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN,
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

Sarajevo, trenutno ni slovenskega duhovnika.

FRANCIJA**Silvo Česnik**, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

142, avenue de la Californie
06200 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. (*33) 4 93 97 84 38

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA**SLOVENIK:****dr. Joško Pirc**

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice
v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA**Izidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200
tel. (*49) 01 71 - 34 77 635

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Oskrbovano iz Münchna

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan**Slavko Kessler**, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA**p. Robert Podgoršek**

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

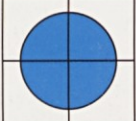

RAFAELOVA

DRUŽBA

France Gorše: osnutek za relief v slovenski kapeli v Washingtonu z naslovom:

MATI-DOMOVINA-BOG

nedelja Slovencev po svetu - 7. junij 2002

ISSN 1408-9726

9 771408 972008